ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Δραχμὰς 7.50
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ..... Φρ. Χρ. 8

Διαχειριστὴς: Σ. ΒΕΛΛΗΣ

ΕΤΟΣ Δ' — ΑΡΙΘΜΟΣ 139

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ Λ. 10

Διὰ πᾶσαν αἴτησιν:
"ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ" ΑΘΗΝΑΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6 Ἰουνίου 1909

Ἡ «ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ» διατελεῖ ὑπὸ τὴν ἐπίβλεψιν καὶ τὸν ἔλεγχον δωδεκαμελοῦς συμβουλίου ἐκ δικηγόρων ἐν Ἀθήναις.

Ἐπόπται τῆς ὕλης καὶ ὑπεύθυνοι
ΠΕΤΡΟΣ ΘΗΒΑΙΟΣ
Π. ΛΑΓΟΠΑΤΗΣ—Ε. ΚΟΥΛΟΥΜΒΑΚΗΣ—Α. ΜΠΟΥΚΡΑΣ
Δικηγόροι ἐν Ἀθήναις

ΔΙΚΑΣΤΑΙ ΚΑΙ ΔΙΚΗΓΟΡΟΙ

ΕΝ ΗΜΙΕΠΙΣΗΜΟΝ ΓΕΥΜΑ

Δὲν λέγομεν ὅτι τὸ ἐπὶ τῇ λήξει τῶν δικαστικῶν ἐργασιῶν παρατεθὲν γεῦμα ἐν Πεντέλῃ τοῦ Δικαστικοῦ Σώματος τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, εἰς ὃ κληθὲν συμμετέσχε καὶ τὸ συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν εἶχεν ἐπίσημόν τινα χαρακτῆρα, οὐδ' ὅτι πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ γεγονὸς τοῦτο ἰδιαιτέρα τις ἄλλη τῆς φαινομένης σημασία, πάντως ὅμως ἀποτελεῖ γεγονὸς ἄξιον ν' ἀπασχολήσῃ τὰς στήλας τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν, ἕνεκα τούτου δὲ παραθέτομεν τὰς διαμειφθείσας τρόπον τινὰ προπόσεις μεταξὺ τοῦ Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν κ. Τιμολ. Βιζβίζη καὶ τοῦ δικηγόρου κ. Θεοδ. Μαριολοπούλου, ὁμιλήσαντος ἐξ ὀνόματος τοῦ Συμβουλίου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν.

Ὁ κ. Τιμολ. Βιζβίζης εἶπε τὰ ἑξῆς:

Ἐπιτρέψατέ μοι κυρίαι καὶ κύριοι, ἵνα ἐκφράσω τὴν εἰλικρινῆ χαράν, ἣν αἰσθάνομαι — καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐν τούτῳ διερμηνεύω τὰ αἰσθήματα πάντων τῶν μελῶν τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν—ἐπὶ τῇ συμμετοχῇ εἰς τὸ κοινὸν ἡμῶν γεῦμα τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου τῆς πρωτευούσης διὰ τῶν ἀξιοτίμων ἀντιπροσώπων αὐτοῦ, τὸ πρῶτον ἀφ' ἧς ἐπετεύχθη ἡ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῶν νόμων ὀργάνωσις τοῦ Δικηγορικοῦ Σώματος. Ἐπιθυμῶ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ νὰ διατρανώσω ἣν ἀνέκαθεν εἶχον πεποίθησιν ὅτι ἡ τοιαύτη συστηματικὴ καὶ ἐπίσημος ὀργάνωσις τοῦ δικηγορικοῦ κόσμου, τοῦ μεγάλου τούτου παράγοντος ἐν τῇ ἀπονομῇ τῆς Δικαιοσύνης, πολλαχῶς θέλει συντελέσῃ εἰς ἀνύψωσιν τοῦ κύρους καὶ τοῦ γοήτρου αὐτῆς.

Εἶχον πάντοτε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ἡ ἁρμονικὴ συνεργασία τῶν δύο ὁμάδων, αἵτινες εἶνε τεταγμέναι εἰς ἐξυπηρέτησιν τῆς Δικαιοσύνης, τῶν δικηγόρων καὶ τῶν δικαστῶν, συμβάλλει ἐπωφελῶς εἰς τὸν σκοπόν, ὃν ἀπὸ κοινοῦ ἐπιδιώκουσι καὶ θεωρῶ εὐτυχῆ καὶ εὐοίωνον τὴν σημερινὴν συνάντησιν, διότι μοὶ δίδεται ἡ ἀφορμή, ἵνα προπίω ὑπὲρ τῆς εὐημερίας καὶ τῆς προόδου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν καὶ πάντων τῶν μελῶν αὐτοῦ.

Εἰς ταῦτα ὁ κ. Θ. Μαριολόπουλος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

Ὑψῶν τὸ κύπελλον τοῦτο ὑπὲρ τῶν μελῶν τοῦ Δικαστηρίου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν εἶμαι εὐτυχὴς δυνάμενος νὰ βεβαιώσω τόσον ἀπὸ μέρους τῶν παρόντων κ.κ. συναδέλφων ὅσον καὶ ἀπὸ μέρους ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀνυπέρβλητα ἐμπόδια ἐκώλυσαν νὰ μετάσχωσι τῆς δικαστικῆς ταύτης ἑορτῆς, ὅτι καὶ ἡ ἁβρὰ ὑμῶν πρόσκλησις καὶ ἡ πρόθυμος ἀποδοχὴ αὐτῆς παρ' ἡμῶν καὶ οἱ φιλόφρονες καὶ εὐγενεῖς τοῦ Ἀξιοτίμου κ. Προέδρου λόγοι καταδήλως μαρτυροῦσι τὴν ἑκατέρωθεν τάσιν ὅπως αἰσθήματα ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ εὐλαβείας κατάρχωσι πάντοτε εἰς τὰς μεταξὺ τῶν δικαστῶν καὶ δικηγόρων σχέσεις.

«Ἡ ἀνυπόκριτος χαρά, μεθ' ἧς καὶ ὑμεῖς καὶ οἱ ἐν Ἀθήναις ἀνώτεροι δικαστικοὶ καὶ οἱ λοιποὶ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις συνάδελφοι ὑμῶν ἐχαιρετίσατε τὴν διὰ νόμου ὀργάνωσιν τῶν δικηγόρων εἰς σῶμα εἶνε τρανὴ ἀπόδειξις ὅτι πάντας ἡμᾶς εἷς κατέχει πόθος, ὁ πόθος τῆς βελτιώσεως ἐκείνων, ὅσα τυχὸν κακῶς ἔχουσιν ἐν τῷ κλάδῳ. Ζητήσαντες ἡμεῖς αὐτοὶ νὰ ἐπιβάλωμεν ἡμῖν αὐτοῖς περιορισμοὺς καὶ ὑποχρεώσεις, ἐδώκαμεν τὸ παράδειγμα ἀνδρῶν ἀληθῶς ἐλευθέρων, κατανοούντων ὅτι μόνον ὑπὸ τὴν πειθαρχίαν τῶν νόμων λειτουργεῖ καὶ ὑπάρχει ἀληθὴς ἐλευθερία, ἐνθουσιωδῶς δὲ ἐπευφημοῦντες ὑμεῖς εἰς τὸ ἡμέτερον τοῦτο ἔργον θέλετε βεβαίως νὰ δείξητε ὅτι τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθοῦς συναδελφότητος δὲν πρέπει νὰ ὑπάρχῃ οὐδὲ νὰ ἐκδηλοῦται ἄλλως ἢ διὰ τῆς γενικῆς ἀποδοκιμασίας τῶν ἀτομικῶν παρεκτροπῶν, καὶ γίνεσθε ἄξιοι νὰ ἐκπληρώνητε τὰ ὑψηλὰ καθήκοντα, εἰς τὰ ὁποῖα ἐκάλεσεν ὑμᾶς ἡ Πολιτεία. Ἀναβιβάζονται εἰς ἀληθῆ περιωπὴν τὰ ἐπίλεκτα τῆς Πολιτείας σώματα ὅταν οὕτω κατανοῶσι τὴν δρᾶσιν αὐτῶν.

Ἀλλ' οἱ δεσμοὶ τῆς ἀμοιβαίας ἐκτιμήσεως καὶ συμπνοίας δικαστῶν καὶ δικηγόρων τείνουσιν εἰς ἄλλον ὑψηλότερον σκοπόν, ὃν ὁ Νομοθέτης ἐπεζήτησεν ἐν τῇ κοινῇ αὐτῶν συνεργασίᾳ. Εἰς τὴν εὐσυνείδητον καὶ πεφωτισμένην τοῦ δικηγόρου ἐργασίαν ὁ δικαστὴς θέλει ζητήσῃ νὰ ἀνεύρῃ τὰ πρῶτα στοιχεῖα ταχείας καὶ δικαίας διαλύσεως τῶν διαφορῶν, καὶ εἰς τὴν ἀμερόληπτον καὶ ὀρθὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου ἐν ταῖς δικαστικαῖς ἀποφάσεσιν ὁ δικηγόρος εὑρίσκει τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν τῶν κόπων του, κατανοεῖ τὸ ὕψος τῆς ἀποστολῆς του καὶ αἰσθάνεται ἑαυτὸν ὑπερήφανον, ὅτι ζῇ ἀληθῶς ἐν ἐλευθέρᾳ Πολιτείᾳ, ἐν ᾗ ἡ φωνὴ ἣν ἐγείρει, ὑπὲρ τοῦ δικαίου τοῦ ἀσθενοῦς, εὑρίσκει ἠχὼ μείζονα τῆς δυνάμεως τῶν ἰσχυρῶν.

Ὑπὸ τοιούτους οἰωνοὺς χαιρετίζω εὐφροσύνως τὴν σύμπνοιαν δικαστῶν καὶ δικηγόρων καὶ παρακαλῶ ὑμᾶς, νὰ πίωμεν ὑπὲρ σύμπαντος τοῦ δικαστικοῦ κλάδου τῆς Ἑλλάδος.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΧΑΛΚΙΔΟΣ

Ὁ λόγος τοῦ προέδρου κ. Ἐμμανουὴλ Στεφανέδου.

Λυπούμεθα, διότι δὲν ἠδυνήθημεν ἕνεκα πληθώρας κατεπειγούσης ὕλης, δὲν δυνάμεθα δέ, ἐγγίζοντες πρὸς τὸ τέρμα τοῦ ἔτους, νὰ δημοσιεύσωμεν ὁλόκληρον τὸν εὐμενῶς πεμφθέντα ἡμῖν μακρότατον καὶ σοφὸν λόγον τοῦ Προέδρου τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Χαλκίδος κ. **Ἐμ. Στεφανέδου,** ἀπαγγελθέντα ἅμα τῇ συγκροτήσει τοῦ Συλλόγου ἐκείνου. Δημοσιεύομεν ὅμως μέρη τινὰ καὶ ἰδίᾳ τὰ συμπεράσματα εἰς ἃ κατέληξεν ὁ γηραιὸς πλὴν θαλερώτατος καὶ μελετηρότατος δικηγόρος.

Ἤρξατο διὰ τῶν ἑξῆς ἐπικαίρως σημαντικῶν καὶ πολλὰ πρὸς τοὺς δικηγόρους λεγόντων:

«Συνερχόμενοι ἤδη τὸ πρῶτον, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἀρχαιρεσιῶν, ὑπὸ τὸ πνεῦμα τῆς νομίμου ἀδελφικῆς συμπράξεως καὶ τῆς πρὸς ἀλλήλους βοηθείας ὑπὲρ τῶν συμφερόντων ἡμῖν καὶ τῇ Πολιτείᾳ, καὶ ὑπὸ τὸν ἀπαράβατον καὶ ἀπαραίτητον ὅρον τοῦ ἵστασθαι τὸν Νόμον ὑπεράνω πάντων, σεβαστὸν καὶ ἐφαρμοζόμενον ἐξ ἴσου πρὸς πάντας, εὐοίωνοι προβῶμεν ἐπὶ τὰ ἔργα, μετὰ ζήλου καὶ οὐχὶ νωχελῶς, ἵνα παύσωσι τὰ μειδιάματα καὶ ξηρανθῇ ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν μειδιώντων τούτων ἡ χλεύη, βαθμηδὸν δ' ἐπέλθῃ ἡ συναίσθησις μετὰ γνώσεως πρὸς τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ καθήκοντος. Ἐγέλασαν καὶ οἱ Πατρίκιοι τῆς Ῥώμης κατὰ τὴν πρώτην ἐκλογὴν τῶν Δημάρχων. Ἀλλ' οἱ Δήμαρχοι, ἤτοι τὸ Ἀρχεῖον αὐτῶν, ἔχοντες καὶ τὸν Λαὸν βοηθόν, κατέπαυσαν σὺν τῷ χρόνῳ τὰς αὐθαιρεσίας καὶ καταχρήσεις τῶν Πατρικίων καὶ Ὑπάτων, καὶ ἐπήνεγκαν τὴν ἰσηγορίαν καὶ εὐνομίαν ἐν Ῥώμῃ. Καὶ τὸ Ἀρχεῖον τῶν Δικηγορικῶν Συλλόγων προώρισται καὶ ἔσται ὁ νομοφύλαξ τῶν παρόντων καὶ ὁ εἰσηγητὴς τῶν βελτιόνων ἐν τῷ μέλλοντι».

Ἀκολούθως ὁ κ. Πρόεδρος, ἑρμηνεύων ἐν συνδυασμῷ τὰς διατάξεις τοῦ νόμου, καθώρισε τὰ δικαιώματα καὶ καθήκοντα τῶν Συλλόγων, ἅτινα ἐχαρακτήρισεν ὡς πολλὰ καὶ ὑψηλά, ἀλλὰ καὶ ἐργώδη, διὰ τὴν ἐνάσκησιν καὶ ἐκπλήρωσιν τῶν ὁποίων οἱ δικηγόροι πρέπει τὸ μὲν νὰ μελετῶσιν ἀδιαλείπτως τὴν ἑαυτῶν ἐπιστήμην, ἀρχόμενοι ἀπὸ βαθείας μελέτης τῆς Ἑλληνικῆς καὶ Ρωμαϊκῆς ἀρχαιότητος, τὸ δὲ νὰ ἔχωσιν ὡς ἔμβλημα ὅτι «πρῶτοι οὗτοι ὀφείλουσι δεικνύειν τὸ παράδειγμα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς νόμους, καὶ εἶτα ἀξιοῦν τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῶν καὶ παρὰ τῶν ἄλλων».

Ἐκθέτων μετὰ ταῦτα τὴν κατάστασιν τῆς Δικαιοσύνης κατὰ τὴν παροῦσαν Βασιλείαν καὶ πρὸ τῆς Μεταπολιτεύσεως, ὅτε, λέγει, «ἀπενέμετο κάλλιον ἡ δικαιοσύνη, καίτοι ἡ ἰσοβιότης δὲν ὑπῆρχε καὶ οἱ δικασταὶ δὲν εἶχον τὰ φῶτα τῶν δικαστῶν τῆς σήμερον», διεκτραγῳδῶν δὲ τὰς ἐπεμβάσεις τῆς Συναλλαγῆς, φθάνει τέλος εἰς τὰς προτάσεις αὐτοῦ, ἐχούσας ἄνευ τῶν μακροτέρων ἐν τῷ λόγῳ αἰτιολογιῶν των ὡς ἑξῆς:

«Πρόεδροι Ἐφετῶν καὶ Εἰσαγγελεῖς, Ἐφέται καὶ Ἀντεισαγγελεῖς Ἐφετῶν, Πρόεδροι Πρωτοδικῶν καὶ Εἰσαγγελεῖς, Πρωτοδίκαι καὶ Ἀντεισαγγελεῖς Πρωτοδικῶν καὶ Εἰρηνοδίκαι ἐπὶ τριετίαν ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ αὐτῶν ἔν τινι τόπῳ μένουσιν ἀμετάθετοι. Παρελθούσης δὲ τῆς τριετίας μετατίθενται κατὰ Ἰούλιον μῆνα ὑποχρεωτικῶς εἰς τὸ πλησιέστερον μέρος, μέχρις οὗ διέλθωσι πάσας τοῦ βαθμοῦ αὐτῶν τὰς ἕδρας. Προβιβαζόμενοι δὲ διορίζονται εἰς ἄλλο μέρος.

«Κατ' ἐξαίρεσιν δὲ μόνον μετάθεσις γίνεται ἐντὸς τῆς τριετίας δι' εὔλογον αἰτίαν καθοριζομένην καὶ προσηκόντως δικαιολογουμένην ἐν βουλεύματι τοῦ ἀμέσως ἀνωτέρου δικαστηρίου διὰ τὸν ὑπάλληλον.

«Περὶ δὲ τῶν ἀδειῶν τῶν δικαστικῶν λειτουργῶν προκειμένου, τὴν μὲν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 280 τοῦ Ὀργανισμοῦ τῶν Δικαστηρίων καθ' ἣν «πᾶς Πρόεδρος, Δικαστής, Εἰρηνοδίκης, Εἰσαγγελεύς, Ἀντεισαγγελεὺς κλπ. εἶνε ὑπόχρεως νὰ κατοικῇ εἰς τὴν καθέδραν τοῦ δικαστηρίου, παρ' ᾧ εἶνε διωρισμένος» θεωρῶ ὀρθωτάτην, τὴν δ' ἐξαίρεσιν τοῦ ἄρθρου 282, καθ' ἣν «Πρόεδροι καὶ Εἰσαγγελεῖς δύνανται ἄνευ ἀδείας ν' ἀπομακρυνθῶσι τρεῖς μόνον ἡμέρας ἀπὸ τὴν θέσιν των», χρωμένην συνήθως ἐν ὑπερβασίαις, κρίνω ὡς αὐτοπροαίρετον οὐχὶ εὔλογον, ἤδη μάλιστα ὁπότε διὰ τῶν σιδηροδρόμων δύνανται καὶ δὶς τῆς ἑβδομάδος νὰ ταξειδεύωσι ***(καὶ ἄνευ πληρωμῆς συνήθως)*** *καὶ ὑπερακοντίζουσιν αὐτήν, ἡ δὲ ἕδρα αὐτῶν αἰωρεῖται, δι' ὅ, λέγω, εὑρίσκω τὴν διάταξιν ταύτην ἐπιβλαβῆ διὰ τὴν Δικαιοσύνην καὶ ἀναγκαίως καταργητέαν. Ὡσαύτως καταργητέας κρίνω καὶ τὰς §§ 1 καὶ 2 τοῦ ἄρθρου 283 τὰς παρεχούσας τοῖς Προέδροις καὶ Εἰσαγγελεῦσι τὸ δικαίωμα τοῦ χορηγεῖν δεκατετραημέρους ἀδείας τοῖς ὑπ' αὐτοὺς πρωτοδίκαις καὶ Ἀντεισαγγελεῦσιν, ὡς δυναμένας παραγαγεῖν ἐξάρτησιν ἢ ἐπήρειαν τῶν ὑποδεεστέρων ἐπὶ βλάβῃ τῆς Δικαιοσύνης».*

«Ἀναγκαίαν κρίνω τὴν μεταρρύθμισιν τῆς ἀγωγῆς τοῦ κακοδικείου, καταστάσης νεκρὸν γράμμα».

«Τὰ ἔργα τοῦ βουλευτοῦ εἰσιν ἀσυμβίβαστα πρὸς τὰ τοῦ δικηγόρου».

Καὶ κατέληξεν:

«Ἰδού, φίλοι συνάδελφοι, στάδιον εὐγενοῦς ἁμίλλης καὶ ἐπιστημονικῆς φιλοδοξίας, καὶ ἐπὶ τὸν καλὸν αὐτὸν ἀγῶνα καλῶ ὑμᾶς διά τε τὸ ἴδιον ὄφελος καὶ τὸ τῆς Πολιτείας».

ΑΠΟ ΜΙΑΝ ΑΠΟΦΑΣΙΝ

Δὲν εἶνε ἡ πρώτη φορὰ καθ' ἣν μᾶς δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ τονίσωμεν, ὅτι ἡ ὀξύτης τοῦ δικαστικοῦ ἀγῶνος, καθίστησι, μετὰ τὸ πέρας αὐτοῦ, ἀντίδικον κατ' ἀνάγκην τὸν ἕνα ἐκ τῶν διαδίκων πρὸς τὸν δικαστήν, οὕτως ὥστε, ἀναλόγως πρὸς τὰς περιστάσεις καὶ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν τοῦ ἡττηθέντος, ἡ κατ' αὐτοῦ ἐπίθεσις, εὐρυτέρα ἢ στενωτέρα, ἀποβαίνει κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ὀξεῖα. Σκοπὸς τῆς ἐφημερίδος ἡμῶν κύριος εἶνε ἡ δημοσία συζήτησις, δι' ἧς ἐπιδιώκεται οὐχὶ ἡ ἀνόρθωσις τῆς τυχὸν ἐκ πλάνης ἢ καὶ ἐκ προθέσεως ἀδικίας, ἀλλ' ἡ μόρφωσις παρ' ἐκείνοις οἵτινες ἐτάχθησαν νὰ ἀπονέμωσι τὸ δίκαιον, τῆς πεποιθήσεως, ὅτι διὰ πᾶσαν αὐτῶν κίνησιν δὲν εἶνε ὑπόχρεοι εἰς τὴν συνείδησιν μόνον αὐτῶν ἢ καὶ εἰς τοὺς ἱεραρχικῶς ὑπὲρ αὐτοὺς ἱσταμένους νὰ λογοδοτῶσιν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἄλλην τινά, ἀνεπίσημον ἴσως, μεγάλου ὅμως κύρους ἀρχήν, ἥτις ὀνομάζεται κοινὴ γνώμη.

Κατὰ πόσον αἱ σκέψεις ἡμῶν αὗται δύνανται νὰ προσαρμοσθῶσι καὶ ἐπὶ τῆς περιπτώσεως ἥτις ἀπασχολεῖ τὸν ἀμέσως κατωτέρω γράφοντα δικηγόρον ἐν Ἀθήναις κ. Μιλτ. Σακελλαρίου, περὶ τούτου καλοῦνται νὰ κρίνωσιν οἱ ἀναγνῶσται ἡμῶν:

Ἡ περὶ ἧς πρόκειται ἀπόφασις ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Αου τμήματος τοῦ Ἐφετείου Ἀθηνῶν, εἰσηγουμένου τοῦ ἐφέτου κ. Βάφα. Καὶ κατὰ τὰς προηγουμένας δύο ἢ τρεῖς ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζητήσεις ὁ αὐτὸς ἦτο εἰσηγητής· αἱ ἀποφάσεις δὲ μέ ἔκαμαν νὰ παρακαλέσω τὸν κ. Πρόεδρον κατὰ τὴν τελευταίαν συζήτησιν νὰ διορίσῃ ἄλλον εἰσηγητήν. Ὁ κ. Πρόεδρος δὲν ἐδέχθη τὴν παράκλησίν μου, παρατηρήσας εἰς τὴν ἐπιμονήν μου, ὅτι ὁ κ. Βάφας εἶνε ἐκ τῶν καλλιτέρων δικαστῶν καὶ ὅτι ἄλλως τὰς ἀποφάσεις ἐκδίδει ὁλόκληρον τὸ δικαστήριον καὶ οὐχὶ μόνος ὁ Εἰσηγητής. Μετὰ τὴν συζήτησιν, γενομένην κατὰ σύμπτωσιν εἰς τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως ἄνευ ἀκροατηρίου, παρεκάλεσα τὸν κ. Ταμπακόπουλον, μετέχοντα τοῦ δικαστηρίου, νὰ μελετήσῃ καὶ αὐτὸς τὴν δικογραφίαν, μοὶ ἀπήντησε δέ, μεταξὺ ἐξαίρων τὰ δικαστικὰ προτερήματα τοῦ κ. Βάφα, ὃν ἐγὼ δὲν ἔψεγον, ὅτι δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ δυσπιστῇ καὶ ἀνησυχῇ ἡ πελάτις μου, διότι αὐτὸς παρετήρησε μάλιστα εὐμένειαν τοῦ δικαστηρίου ὑπὲρ αὐτῆς ἕνεκα τῶν παθημάτων της.

Ἡ ἀπόφασις, ἡ τῇ εἰσηγήσει τοῦ κ. Βάφα ἐκδοθεῖσα, εἶνε πολὺ μακρά, ἐκ τινων δὲ σκέψεων αὐτῆς ἄγομαι νὰ πιστεύσω ὅτι μοὶ ἔλεγε τὴν ἀλήθειαν ὁ κ. Ταμπακόπουλος, λέγων ὅτι τὸ δικαστήριον ἐδείχθη μᾶλλον ὑπὲρ τῆς πελάτιδός μου εὐμενές, διότι ἐν τῇ ἀποφάσει ἀπορρίπτονται δι' ἐντόνων σκέψεων ἀξιώσεις τῶν ἀντιδίκων μηδόλως ἢ φλυαρωδῶς προβληθεῖσαι, φαίνεται δὲ ὅτι ἡ πελάτις μου δὲν χάνει τὸ πᾶν, ἐνῷ πράγματι ἀπογυμνοῦται.

Νομίζω ὅτι, ὅπως διεξάγεται ἡ ὑπόθεσις ἐκ μέρους τῶν ἀντιδίκων, ἐνεργούντων διὰ δικηγόρων ἐκ τοῦ φανεροῦ καὶ ἐκ τοῦ ἀφανοῦς καὶ διὰ σειρᾶς ἀσυστό-

λων ἐγκληματικῶν πράξεων, ἐπιβάλλεται εἰς ἐμὲ ὡς δικηγόρον νὰ φέρω τὰ πράγματα εἰς τὴν δημοσιότητα καὶ ἐνώπιον τοῦ δικηγορικοῦ Συλλόγου. Ἐπὶ τοῦ παρόντος δὲ ἕνεκα τοῦ πολυπλόκου τῆς ὑποθέσεως θὰ περιορισθῶ νὰ παραθέσω ἓν μέρος τῆς ἀποφάσεως, ἐκλέξας οὐχὶ τὴν χειροτέραν διὰ τὴν πελάτιδά μου σκέψιν, ἀλλὰ τὴν σημαντικωτέραν λόγῳ ποσοῦ. Πρὸς εὐκολωτέραν δὲ κατανόησιν τοῦ πράγματος θὰ προτάξω ὡς οἷόν τε συντομώτατα τὰ τῆς φύσεως καὶ τῆς οὐσίας τῆς ὑποθέσεως.

Ἡ δίκη ἠγέρθη ἀρχικῶς μεταξὺ τοῦ Θεμιστοκλέους Νικολαΐδου, θείου, καὶ τοῦ Νικολάου Νικολαΐδου, ἀνεψιοῦ. Ἀπέθανεν οὗτος καὶ ἐκληρονομήθη ὑπὸ τῆς μητρός του καὶ πελάτιδός μου Ἄννης Νικολαΐδου, ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης καὶ ἐκληρονομήθη ὑπὸ τῆς ἀνεψιᾶς του Ἑλένης συζύγου Λ. Ἀμπελᾶ καὶ τῆς μητρὸς ταύτης Αἰκατερίνης Νικολαΐδου· ἐκινήθη δὲ ἡ δίκη ἐκ τοιαύτης αἰτίας.

Ὁ Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης εἰργάζετο ἐν Ταυρίδι τῆς Περσίας ὡς ὑπάλληλος τοῦ παραγγελιοδοχικοῦ γραφείου τῶν ἀδελφῶν Χαριτωνιδῶν. Πρὸ 30ετίας περίπου, ὅτε ἦτο διευθυντής, προσέλαβεν ἐν τῷ αὐτῷ γραφείῳ καὶ τὸν πρὸς ἀδελφοῦ ἀνεψιόν του Νικόλαον Νικολαΐδην. Περὶ τὸ 1891 ἢ 1892 ἀπεσύρθησαν οἱ Χαριτωνίδαι καὶ ἐξηκολούθησε τὸ γραφεῖον ὁ Θεμ. Νικολαΐδης δι' ἴδιον λ)σμὸν μὲ διευθυντὴν τὸν ἀνεψιόν του Ν. Νικολαΐδην. Εἰργάσθη οὕτω ἐπὶ δύο ἔτη καὶ τὸν 8βριον τοῦ 1894 ἦλθεν ἐκ Ταυρίδος εἰς Ἀθήνας, φέρων περὶ τὰς 5000 λίρας, ἐξ ὧν ἐπροίκισε καὶ τὴν πρὸς ἑτέρου ἀδελφοῦ ἀνεψιάν του Ἑλένην ἤδη σύζυγον Λεων. Ἀμπελᾶ. Ἀπὸ τῆς ἐκ Ταυρίδος ἀναχωρήσεως τοῦ Θεμ. Νικολαΐδου διεχειρίσθη μόνος ὁ Νικόλ. Νικολαΐδης τὸ ἐν Ταυρίδι παραγγελιοδοχικὸν γραφεῖον μέχρι τοῦ Ἰουνίου τοῦ 1900, ὅτε διελύθη. Μέλλων νὰ ἔλθῃ εἰς Ἀθήνας οὗτος ἀντήλλαξε μετὰ τοῦ θείου του ἐπιστολάς, ἐν τῇ τελευταίᾳ δὲ ἐπιστολῇ του τὸν εἰδοποίησεν ὅτι κατέθηκε τὰ χρήματά του καὶ τὰ χρήματα τοῦ γραφείου παρὰ τῷ Καστέλῃ καὶ Στῆβενς, λαβὼν ὁμόλογα. Ἀφοῦ ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, διετέλει εἰς ἀγαθωτάτας σχέσεις μετὰ τοῦ θείου του ἐπὶ ἓν περίπου ἔτος. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Λεωνίδας Ἀμπελᾶς ἐμερίμνησε νὰ ἀπογυμνώσῃ τελείως τὸν ἀνεψιὸν διὰ τοῦ θείου, ὅπως εἶχεν ἀπογυμνώσει καὶ τοῦτον. Ὁ θεῖος παρουσιάζετο καθημερινῶς μὲ ἀνάγκας καὶ ἐζήτει χρήματα ἀπὸ τὸν ἀνεψιόν, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἀπέκαμεν οὗτος δίδων καὶ ἠρνήθη, τότε πλέον περιετεχνήθη κατ' αὐτοῦ λυσσαλέα καταδίωξις. Ἐπὶ τῇ βάσει ἀδείας τοῦ Προέδρου ἐπροσωποκρατήθη ὡς ἀλλοδαπός, ἀπαχθεὶς εἰς τὰς φυλακάς, χωρὶς νὰ προσαχθῇ, ὅπως ἐζήτει, ἐνώπιον τοῦ Προέδρου, συγχρόνως δὲ ἐπεδόθη μήνυσις κατ' αὐτοῦ ὡς ὑπεξαιρέτου καὶ ἐν τῇ ποινικῇ αὐτῇ δίκῃ τὸ πρόσωπον τῶν μαρτύρων ἔπαιξαν μία ὑπηρέτρια τοῦ Θεμιστοκλέους Νικολαΐδου, ὁ γαμβρός Λεωνίδας Ἀμπελᾶς καὶ ὁ δικηγόρος των, ὅστις, περιβληθεὶς ψευδῶς καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ ἰδιώτου κατηγόρου, εἰσῆλθε μὲ συνοδείαν χωροφυλάκων εἰς τὴν οἰκίαν τῆς πελάτιδός μου καὶ ἐνήργησεν οὐ μόνον κατ' οἶκον ἔρευναν, ἀλλὰ καὶ σωματικὴν ἔρευναν ἐπὶ τῶν γυναικῶν πρὸς ἀνεύρεσιν τῶν χρεωστικῶν ὁμολόγων τῶν Καστέλη καὶ Στῆβενς. Ἐπὶ τοσοῦτο δὲ θράσους ἦλθεν, ὥστε ἐγκαθιδρύθη καὶ ἀνέγνωσεν πάντα τὰ οἰκογενειακὰ ἔγγραφα καὶ τὰς ἐπιστολάς, ἐξ ὧν ἐξέλεξε μάλιστα καὶ ἐσφράγισέ τινας, διαφυλαττομένας ἔτι ἐσφραγισμένας εἰς μνήμην τοῦ κατορθώματος. Συγχρόνως ἐγένοντο ἀκύρως κατασχέσεις εἰς χεῖρας τῶν Καστέλη καὶ Στῆβενς ἄνευ ἀδείας τοῦ *Προέδρου ἢ ἐγγράφων* καὶ ἠγέρθησαν καὶ αἱ δικαζόμεναι ἐνώπιον τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν. Τὰ πράγματα δὲν συνέβησαν οὕτως ἁπλῶς ὅπως ἐξιστοροῦμεν ταῦτα, ἀλλὰ μετὰ τοιαύτης ἀγριότητος καὶ οὕτως ἀθρόως, ὥστε ὁ Νικόλαος Νικολαΐδης, ἄπειρος τῶν τοιουτοτρόπων συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν εἰκότως παρεφρόνησε καὶ ηὐτοκτόνησεν. Ἡ μήτηρ του, ὡς μόνη κληρονόμος, ἐξηκολούθησεν ἐπαναλαβοῦσα τὰς δίκας, διεπράχθησαν δε κατὰ τὴν διαδικασίαν παρὰ πολὺ ἀχαλίνωτα πράγματα. Βεβαιότατα αὐτὰ εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκτεθῶσι καὶ θὰ ἐκτεθῶσι δημοσίᾳ, θὰ γίνωσι δὲ καὶ ἀντικείμενον συζητήσεως ὅπου δεῖ. Ἤδη δὲ περιορίζομαι εἰς τὸ προτεθὲν μόνον θέμα περὶ τῆς τελευταίας ἀποφάσεως τοῦ Εἰσηγητοῦ κ. Βάφα.

Ἡ ὑπόθεσις εἶνε περὶ λογοδοσίας. Ἡ πελάτις μου Ἄννα Νικολαΐδου ὡς κληρονόμος τοῦ υἱοῦ της ἐθεωρήθη ὑπόχρεως εἰς λογοδοσίαν. Ἔδωκε τὴν λογοδοσίαν, ἀλλ' αἱ ἀντίδικοι δὲν παρεστάθησαν κατὰ τὴν λογοδοσίαν. Διὰ νὰ ἀποφύγωσι τὰς συνεπείας τοῦ σφάλματός των μετ' ἄκρας θρασύτητος, ἐνεργασμένης ἐκ τῶν καθ' ὅλην τὴν διαδικασίαν ἐπιτευγμάτων των, διέπραξαν ἀσύστολον *χονδροειδεστάτην πλαστογραφίαν δημοσίων ἐγγράφων*. Ἐπλαστογράφησαν τὸ εἰς χεῖράς των ἀπόγραφον τῆς ἀποφάσεως καὶ τὸ τηρούμενον ἐν τῷ Πρωτοδικείῳ πρωτότυπον, ἐπιχειρήσαντες οὕτω διὰ τῆς ἀλλοιώσεως τοῦ κειμένου νὰ παραστήσωσιν, ὅτι οὐχὶ ἐν καιρῷ ἐδόθη ὑπὸ τῆς πελάτιδός μου ἡ λογοδοσία ἐπὶ τῇ βάσει τοῦ ὅτι διετάσσετο ἡ προσωρινὴ ἐκτέλεσις. Τὸ Δικαστήριον δὲν ἐξήτασε τὰ τῆς πλαστογραφίας, κριθέντος ὅτι διὰ τῆς ἀλλοιώσεως δὲν μετεβλήθη ἡ ἔννοια τῆς ἀποφάσεως καὶ ὅτι καλῶς ἐδόθη ἡ λογοδοσία. Ἐπετράπη ὅμως εἰς τὰς ἀντιδίκους νὰ προτείνωσι καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς λογοδοσίας ὅσα θὰ ἠδύναντο νὰ προτείνωσι καὶ ἐνώπιον τοῦ διορισθέντος διὰ τὴν λογοδοσίαν εἰσηγητοῦ.

Οὕτως αἱ ἀντίδικοι ὡς δεξίλογοι προέβαλον ἐνώπιον τοῦ ἀκροατηρίου κατὰ τὴν συζήτησιν ἐπὶ τῆς λογοδοσίας μεταξὺ ἄλλων καὶ τὰς ἑξῆς ἀξιώσεις.

α') Ὅτι ὁ Νικόλ. Νικολαΐδης εἰσέπραξεν ἐν Ταυρίδι ἀπαίτησιν ἐκ 1100 λιρῶν Τουρκίας τοῦ Θεμ. Νικολαΐδου κατὰ ΧατζηΚερὴμ καὶ Νεζερμπακώφ.

β') Ὅτι ὁ Θεμ. Νικολαΐδης κατὰ τὴν ἐκ Ταυρίδος ἀναχώρησίν του τὸν 8βριον 1894 ἀφῆκεν εἰς τὸν υἱόν μου Νικόλαον Νικολαΐδην 2618 λίρας.

Περὶ τοῦ πρώτου κονδυλίου δὲν πρόκειται, διότι ὡμολογήσαμεν αὐτὸ διὰ ***λίρας 1000,*** εἰς ὅσας καὶ ὁ Θεμ. Νικολαΐδης ἐν τῇ ἀγωγῇ του ἀναβιβάζει τὴν κατὰ ΧατζηΚερὴμ ἀπαίτησίν του. Ἀνεφέραμεν δὲ αὐτὴν ἁπλῶς, διότι σχετίζεται πρὸς τὰς διὰ τὸ δεύτερον κονδύλιον ἐκ 2618 λιρῶν ἀποδείξεις.

Τὸ κονδύλιον τῶν 2618 λιρῶν ὑπεχρεώθησαν αἱ ἀντίδικοι νὰ ἀποδείξωσιν *ἐγγράφως*. Εἰς ἀπόδειξιν τούτου ἐπεκαλέσθησαν α') διαφόρους ἐπιστολὰς τοῦ Νικολ. Νικολαΐδου· β') τὰς ἐν τῇ ποινικῇ δίκῃ καταθέσεις τοῦ δικηγόρου των κ. Τσάτσου, τοῦ Λεων. Ἀμπελᾶ, τῆς ὑπηρετρίας τοῦ Θεμ. Νικολαΐδου καὶ τοῦ Καρυοφύλλη.

Ἰδοὺ τώρα καὶ ἡ σκέψις τῆς ἀποφάσεως περὶ τῶν 2618 λιρῶν.

«Ἐπειδὴ ἐκ τῶν προσαγομένων ὑπὸ »τῶν δεξιλόγων *ἐπιστολῶν*, τῶν κατὰ τὰ »ἀνωτέρω ληπτέων ὑπ' ὄψιν, *ἀποδεικνύε»ται* ὅτι ἐν συνόλῳ ἀναχωρήσας ἐκ Ταυ»ρίδος ὁ Θεμιστ. Νικολαΐδης κατέλιπεν »εἰς τὸν Νικόλ. Νικολαΐδην χρηματικὸν »ποσόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὰ νομίσματα, »ἅτινα ἐν αὐταῖς ἀναφέρονται, ἀνέρχεται »εἰς πόλια, ἤτοι *ὡς συνομολογεῖται ὑπὸ »τῶν διαδίκων* χρυσᾶ εἰκοσάφραγκα »1630 καὶ λίρας στερλίνας 795, ἑκάστη »τῶν ὁποίων ἰσοδυναμεῖ πρὸς 25 χρ. »φράγκα κατὰ τὸν νόμον τῆς 8 Φεβρουα»ρίου 1833, τῶν διαδίκων μὴ προτεινόν»των ἄλλο τι περὶ τῆς ἀξίας τῆς ἀγγλι»κῆς λίρας στερλίνας, ἤτοι φρ. χρυσᾶ »52475 ***καὶ διὰ τὸ ποσὸν τοῦτο μό»νον ἀποδεικνύεται*** τὸ κονδύλιον, περὶ »οὗ τὸ θέμα Ι τῆς πλὴν μαρτύρων ἐπι»βληθείσης τοῖς δεξιλόγοις ἀποδείξεως, »*οὐδεμία δὲ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως* »προκύπτει ἐκ τῶν παρ' αὐτῶν προσα»γομένων ἐγγράφων *δι' ἄλλο ποσόν*, οὔτε »ἐκ τῶν προσαγομένων ἀντιγράφων κα»ταθέσεων μαρτύρων ἐξετασθέντων ἐν »ποινικῇ δίκῃ, ἅτινα διαλαμβάνοντα μαρ»τυρίας δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἔγ»γραφα κατὰ τὴν ἔννοιαν τοῦ νόμου, ἐξ »ὧν νὰ προκύπτῃ ἀρχὴ ἐγγράφου ἀπο»δείξεως.»

Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ἐκεῖνο τὸ «*ὡς συνομολογεῖται ὑπὸ τῶν διαδίκων*», ὅπερ, ὅπως παρενείρεται, δύναται νὰ ἀποδοθῇ εἰς ὁμολογίαν περὶ τοῦ ἀφεθέντος χρηματικοῦ ποσοῦ, ἂν δὲ ὑπετίθετο ἀληθὴς τοιαύτη συνομολόγησις, τοῦτο θὰ ἐσήμαινεν ὅτι ὁ ὑποφαινόμενος συνωμολόγησα ἀμοιβαίαν συνδρομὴν μετὰ τῶν ἀντιδίκων διὰ νὰ μετάσχω τῆς λείας.

Τὸ δεύτερον μέρος τῆς σκέψεως εἶνε ἐξ ἐκείνων, ἅτινα ἐποίησαν να μοὶ εἴπῃ ὁ κ. Ταμπακόπουλος, ὅτι τὸ δικαστήριον ἐδείχθη εὐμενὲς εἰς τὴν πελάτιδά μου· διότι τὸ δικαστήριον δείκνυται τόσον δυσμενὲς πρὸς τὰς ἀντιδίκους, ὥστε οὐ μόνον δὲν συνήγαγεν ἀπόδειξιν ἐκ τῶν ἐγγράφων καὶ τῶν καταθέσεων τῶν ἐν ποινικῇ δίκῃ μαρτύρων διὰ τὸ ποσόν, τὸ *ἐπὶ πλέον* τῶν 52475 χρυσῶν φράγκων, ἀλλ' οὐδ' ἐδέχθη ὅτι προκύπτει ἐξ αὐτῶν ἀρχὴ ἐγγράφου ἀποδείξεως. Διὰ νὰ ἐκτιμηθῇ δεόντως τὸ μέρος αὐτὸ τῆς σκέψεως πρέπει νὰ γνωσθῇ ὅτι ὁ Θεμιστ. Νικολαΐδης δὲν ἠξίωσεν ὅτι ἀφῆκε *πλείονα* τῶν 52475 φράγκων, διότι ἐν τῇ ἀγωγῇ του λέγει ὅτι κατέλιπε 2618 πόλιᾶ ρωσσικά, ἅτινα καλεῖ ἄλλοτε καὶ λίρας Τουρκίας, τὰ δὲ 2618 ρωσσικὰ πόλια ἀποτελοῦν ***52036*** φράγκα, ὀλιγώτερα δηλαδὴ τῶν ἐπιδικαζομένων.

Μετὰ τὰς παρατηρήσεις ταύτας ἔρχομαι ἤδη εἰς τὸ πρῶτον καὶ κύριον μέρος τῆς σκέψεως, διὰ τοῦ ὁποίου θεωρεῖται ἀποδεδειγμένον ὅτι *κατὰ τὴν ἐκ Ταυρίδος ἀναχώρησίν του ὁ Θεμ. Νικολαΐδης ἀφῆκεν εἰς τὸν Νικόλ. Νικολαΐδην 2618 πόλια ἢ λίρας*. Περὶ τούτου ἀπῃτήθη ***ἔγγραφος*** ἀπόδειξις, ἀπῃτήθη δηλαδὴ ἡ *ἄτεχνος*, ἡ *ἄμεσος* ἀπόδειξις ἐξ ἐγγράφου ἀναφέροντος καὶ βεβαιοῦντος ἀπ' εὐθείας καὶ ἄνευ συλλογισμοῦ τινος αὐτὸ τὸ ἀποδεικτέον γεγονός. Ὅταν λοιπὸν λέγηται ἐν τῇ σκέψει ὅτι *ἐκ τῶν ἐπιστολῶν ἀποδεικνύεται* τὸ θέμα, τοῦτο σημαίνει κατὰ τὴν λογικὴν καὶ κατὰ τὰς διατάξεις τῆς Πολιτικῆς Δικονομίας, ὅτι ὑπάρχει ῥῆσις ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς περὶ τοῦ *ὅτι ὁ Θεμιστοκλῆς Νικολαΐδης ἀφῆκε κατὰ τὴν ἐκ Ταυρίδος ἀναχώρησίν του 2618 λίρας εἰς τὸν Νικόλαον Νικολαΐδην*. Οὕτω ἐξεταζομένου τοῦ πράγματος καταδεικνύεται ὅτι τὸ λεγόμενον ἐν τῇ σκέψει ἀποτελεῖ τελείαν παραμόρφωσιν τῆς ἀληθείας.

Αἱ ἐπιστολαὶ ἔχουσιν ὡς ἑξῆς:

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς 18)30 Ὀκτωβρίου 1895 γράφει ὁ Ν. Νικολαΐδης:

«*Ἐκ τοῦ ἐν τῷ Ταμείῳ ποσοῦ σκο»πεύω νὰ καταθέσω 1000 πόλια εἰς τὴν »ἐνταῦθα Τράπεζαν.*»

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς 13)25 Δβρίου 1895:

«. . . *Μέρος ἂν μὴ τὸ ὅλον τῶν ἐν τῷ »Ταμείῳ μετρητῶν σκοπεύω νὰ καταθέ»σω, ἵνα μὴ μένῃ ἄτοκον παρὰ τῷ Κα»ζήμ, Καστέλῃ καὶ Imperial.*»

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς 23)4 Δβρίου 1895 λέγει: «*κατέθηκα 618 πόλια παρὰ τῇ »Τραπέζῃ Imperial καὶ ἀναμένω τὴν »σύστασιν τί νὰ κάμω νὸ ὑπόλοιπον*».

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς 25)4 Φεβρουαρίου 1896 γράφει: *Ἐφοβήθην νὰ κατα»θέσω παρὰ τῇ Imperial ὅλον τὸ ἐν τῷ »Ταμείῳ εἰς πόλια ὑπόλοιπον καὶ διὰ »τοῦτο κατέθηκα, ὡς σᾶς ἔγραψα, ἕτερα »600 πόλια παρὰ Καζὴμ Σαράφῃ, ἐκρά»τησα δὲ τὸ λοιπὸν εἰς τὸ ταμεῖον διὰ »πᾶν ἐνδεχόμενον*».

Τὰ καὶ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων, ὡς ἀνωτέρω, παρατιθέμενα μέρη τῶν ἐπιστολῶν δύο πράγματα ἀποδεικνύουσιν, ὅτι ἐσκόπει ὁ Ν. Νικολαΐδης νὰ καταθέσῃ χρήματα καὶ ὅτι κατέθηκε πράγματι 1218 πόλια, ταῦτα δὲ οὔτε ἔχουσι ταυτότητά τινα πρὸς τὸ θέμα, οὔτε εἶνε ἀναγκαία συνέπεια τοῦ θέματος.

Ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν αὐτῶν ἐφαίνετο κυρίως ὅτι ἐστήριξαν αἱ ἀντίδικοι τὴν ὑποστήριξίν των ἀξιοῦντες νὰ γείνῃ δεκτὸν ὅτι, ἀφοῦ ὁ Νικόλαος Νικολαΐδης κατέθηκε 1218 πόλια, ἄρα εἶχεν ἀφήσει αὐτῷ ὁ Θεμ. Νικολαΐδης κατὰ τὴν πρὸ ἔτους ἀναχώρησίν του τὸ ποσὸν αὐτό. Ἀλλ' εἰς τὴν παραδοχὴν τοῦ τοιούτου συμπεράσματος ἀντέκειτο οὐ μόνον τὸ νομικὸν ἀξίωμα ὅτι ἐπὶ ἐγγράφου ἀποδείξεως δὲν ἐπιτρέπονται τεκμήρια (τοῦθ' ὅπερ δὲν φαίνεται νὰ ἦτο κώλυμα διὰ τὸ δικαστήριον), ἀλλ' ἀντέκειτο ἀκόμη καὶ τὸ ἐκ τῶν αὐτῶν καὶ ἄλλων ἐπιστολῶν βεβαιούμενον γεγονός, ὁμολογούμενον δὲ καὶ παρ' ἡμῶν, ὅτι πρὸ τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν εἶχεν εἰσπράξει ὁ Νικόλαος Νικολαΐδης τὴν ἐκ 1060 περίπου λιρῶν Τουρκίας ἀπαίτησιν κατὰ Χ. Κ. Νεζερμπακὼφ καὶ ὅτι κατ' ἀκολουθίαν τὰ κατατεθέντα 1218 πόλια προήρχοντο ἐκ τῆς ἀπαιτήσεως ἐκείνης. Δὲν ἦτο λοιπὸν δυνατὸν νὰ παραδεχθῇ καὶ δὲν ἐδέχθη τὸ δικαστήριον τοιοῦτο συμπέρασμα, διότι θὰ περιέπιπτεν εἰς φανερὰν ἀντίφασιν.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν ἀνωτέρω ἐπιστολῶν οἱ ἀντίδικοι ἐπεκαλέσθησαν καὶ δύο ἄλλας ἐπιστολάς. Εἰς αὐτὰς οὐδεμίαν σχεδὸν ἐδώσαμεν προσοχήν, διότι μάλιστα αἱ ἀντίδικοι δὲν ἐφαίνοντο σοβαρῶς στηρίζουσαι ἐπ' αὐτῶν τὴν ἀξίωσίν των. Τὰς πρώτας ἐπιστολάς. ἐγγυτέρας κατὰ χρόνον πρὸς τὴν ἐκ Ταυρίδος ἀναχώρησιν τοῦ Θ. Νικολαΐδου, παρέθετον αἱ ἀντίδικοι ἐν ἀποσπάσμασι καὶ ἐτόνιζον αὐτάς, τὰς δύο δὲ ταύτας ἐπιστολάς, φερούσας χρονολογίαν κατὰ τρία ὁλόκληρα ἔτη βραδυτέραν τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ Θ. Νικολαΐδου ἀνέφερον ἐν ταῖς προτάσεσιν ἐν παρόδῳ κατ' ἔννοιαν, διεστραμμένην καὶ ταύτην. Καὶ ὅμως ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν τούτων, μηδὲν σχετικὸν πρὸς τὸ θέμα ἀναφερουσῶν, ἀντικειμένων δὲ μᾶλλον εἰπεῖν εἰς τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀντιδίκων, τὸ δικαστήριον ἐναντίον καὶ τοῦ μνησθέντος νομικοῦ ἀξιώματος καὶ τῶν πραγμάτων ἐστήριξε τὴν ἀπόφασίν του, δεχθὲν τὴν μίαν ἐπιστολὴν ὡς ἀποδεικνύουσαν ἀφεθὲν ὑπὸ τοῦ Θ. Νικολαΐδου κατὰ τὴν *τρία ἔτη* πρὸ ταύτης ἀναχώρησίν του *1630* πόλια (εἰκοσάφραγκα) καὶ τὴν ἑτέραν ἀποδεικνύουσαν διὰ λίρας Ἀγγλίας 795. Τὸ πρᾶγμα ἐνεποίησεν εἰς ἡμᾶς βαθεῖαν ἔκπληξιν καὶ ἐβασανίσαμεν τὰς ἐπιστολὰς μετὰ τὴν ἀπόφασιν.

Ἡ πρώτη ἐπιστολὴ τῆς 13[25 Ἀπριλίου 1897 ἔχει ὡς ἑξῆς:

«*Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, σκοπεύω τὴν ἑβδομάδα αὐτὴν τὰ παρὰ τῷ Χ. Κιαζὴμ Σαράφῃ μὲ πρώτην ζήτησιν κατατεθέντα περὶ τὰ 1630 πόλια νὰ σᾶς ἐμβάσω ἐπὶ τοῦ παρόντος, ἀναμένων τελειωτικὴν ἀπάντησίν Σας...*»

Δὲν νομίζομεν ἄξιον σοβαρᾶς σπουδῆς, τὸ νὰ ἀσχοληθῶμεν νὰ ἀποδείξωμεν ὅτι τὰ λεγόμενα ἐν τῇ ἐπιστολῇ ταύτῃ δὲν ἔχουσι σχέσιν πρὸς τὸ θέμα. Κατὰ τὰς μνημονευθείσας ἐπιστολὰς τοῦ 1895 εἶχε καταθέσει ὁ Νικόλ. Νικολαΐδης παρὰ τῷ αὐτῷ Σαράφῃ 618 πόλια. Τὸ ποσὸν δὲ αὐτὸ τῆς πρώτης καταθέσεως εἰκὸς νὰ ηὐξήθη παντοιοτρόπως, ἀκόμη δὲ καὶ ἐξ εἰσπράξεων τοῦ γραφείου λειτουργοῦντος· ἀλλ' ὅπερ προὐξένησεν ἡμῖν ἐντύπωσιν εἶνε ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν 1630 πόλεων, ὅπου ἔλεγον αἱ ἀντίδικοι, δὲν εἶνε εὐδιάκριτος ἐν τῇ ἐπιστολῇ, μάλιστα δὲ ἐκ τοῦ περιεχομένου τῆς ἐπιστολῆς δὲν φαίνεται νὰ πρόκηται περὶ μεγάλου ποσοῦ. Ἐκ τῆς τοιαύτης ἐντυπώσεως καὶ ἐκ τῆς πείρας, ὅτι αἱ ἀντίδικοι δὲν σταματῶσι πρὸ οὐδενὸς ἐγκλήματος, κατείδομεν ὅτι πρόκειται καθαρῶς περὶ ἄλλης πλαστογραφήσεως. Ἐνόθευσαν αἱ ἀντίδικοι καὶ τὴν πρὸ τοῦ ἀριθμοῦ λέξιν καὶ τὸν ἀριθμόν, ὅστις ἦτο φαίνεται 30, ἢ 130, ἢ 630, διὰ νὰ καλύψωσι δὲ τὴν πλαστογραφίαν ἔχυσαν ἐπὶ τοῦ ἀναφερομένου ἀριθμοῦ μελάνην. Ὁ δικηγόρος τῶν ἀντιδίκων κ. Νικόλαος Δημητρακόπουλος, ὅστις μεταχειρίζεται τὰς ἐπανειλημμένας αὐτὰς πλαστογραφίας, εἴτε χαλκευθείσας ἐν τῷ γραφείῳ του, εἴτε προπαρασκευασθείσας ὑπὸ τῶν πελατῶν του, ἀφοῦ φαίνεται νὰ ἔπεισε, ὅτι ἡ παραφροσύνη καὶ αὐτοκτονία τοῦ Νικ. Νικολαΐδου ὀφείλεται οὐχὶ εἰς τὰς ἀθρόας ἐκβιαστικὰς καταδιώξεις, ἀλλ' εἰς τὴν μεταμέλειάν του διὰ τὴν πρὸς τὸν θεῖόν του καταχρηστικὴν διαγωγήν του, οὐδόλως παράδοξον ν' ἀπέδιδεν εἰς ἐμὲ τὸ μελάνωμα τοῦ ἀριθμοῦ καὶ νὰ ἔπειθε περὶ τούτου, ἀφοῦ μάλιστα δὲν εἶνε ἀπίθανον καὶ ὁ κ. Βάφας νὰ βεβαιώσῃ, ὅτι εἶδεν ἀμελάνωτον τὸν ἀριθμὸν 1630 ἐν τῇ ἐπιστολῇ, διότι, ὅπως ἔχει ἤδη, εἶνε δυσδιάκριτος. Πρὸς ἀποφυγὴν τοῦ κινδύνου τούτου, ἂν καὶ ἔχω τὸ τεκμήριον κατὰ τῶν ἀντιδίκων ἐκ τῆς προηγουμένης πλαστογραφήσεως τοῦ πρωτοτύπου καὶ τοῦ ἀπογράφου ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἐμερίμνησα νὰ ἴδωσι καὶ οἱ ὑπάλληλοι τοῦ Ἐφετείου τὸ μελάνωμα τοῦ ἀριθμοῦ.

Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐν τῇ σκέψει 1630 πολίων. Ἀλλὰ διὰ τῆς αὐτῆς σκέψεως ἐπὶ μόνῃ τῇ αἰτιολογίᾳ, ὅτι ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν τὸ ἀποδεικτέον θέμα, γίνεται δεκτὸν συγχρόνως ποσὸν 795 λιρῶν Ἀγγλίας ὑπὲρ τῶν ἀντιδίκων. Εἰς ἀπόδειξιν τοῦ ποσοῦ τούτου ἐπεκαλέσθησαν αἱ ἀντίδικοι ἐπιστολὴν τοῦ Νικολ. Νικολαΐδου *τῆς 9 Αὐγούστου 1897*, φέρουσαν δηλαδὴ χρονολογίαν τρία ἔτη βραδυτέραν τῆς ἐκ Ταυρίδος ἀναχωρήσεως τοῦ Θ. Νικολαΐδου. Ἀλλ' ἐξ αὐτοῦ τοῦ περιεχομένου φαίνεται τρανῶς, ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως σχέσις ὑπάρχει μεταξὺ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης καὶ τοῦ θέματος. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀντίδικοι βλέποντες ὅτι δὲν συντελεῖ, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον ἀναιρεῖ τοὺς ἰσχυρισμούς των, περιωρίσθησαν νὰ εἴπωσιν ἐν ταῖς προτάσεσι, διαστρέφοντες τὴν ἔννοιαν, τοῦτο μόνον, «*ὅτι ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἀποδεικνύεται τὸ ὅτι κατέθηκεν ὁ Ν. Νικολαΐδης 795 λίρας παρὰ Καστέλῃ*». Διὰ νὰ μὴ θεωρηθῇ ὅτι λέγομεν ὑπερβολήν,

τονίζοντες ὅτι οὐδεμία ἀπολύτως ὑπάρχει σχέσις, παραθέτομεν τὸ σχετικὸν κείμενον τῆς ἐπιστολῆς (τὸ ὁποῖον δὲν ἐξητάσαμεν ἂν εἶνε πλαστογραφημένον) ἔχον ὡς ἑξῆς: «Καθ' ἃ καὶ ἐν τῇ ἐπιστολῇ τῆς »2 τρέχοντος σᾶς ἔγραψα, τὰ εἰς ρούβλια »μετατραπέντα κράνια ἐστάλησαν μέσῳ »τοῦ ἐνταῦθα Καστέλη εἰς Ὀδησσὸν καὶ »μετετράπησαν εἰς λίρας στερλίνας. Ἔ»λαβον δὲ παρ' αὐτοῦ χρεωστικὸν πρὸς »4 % κατ' ἔτος διὰ λίρας Ἀγγλίας »795.2.4 προϊὸν μετὰ ἀφαίρεσιν ἐξόδων »ἀποστολῆς ἀσφαλείας ρουβλίων κλ. . . . »Ἔκαμα τὸ καλλίτερον εἰς τὴν ἀναμπα»μποῦλαν αὐτὴν τῆς ἀγορᾶς μας καὶ τὴν »ὁλονὲν ὑποτίμησιν τοῦ ἀργύρου ἐν Λον»δίνῳ καὶ ἐλπίζω νὰ τύχω τὴν ἐπιδοκι»μασίαν Σας».

Τίνα σχέσιν ἔχουσι ταῦτα πρὸς τὸ ἀποδεικτέον *ἐγγράφως* θέμα, «*ὅτι ἀφῆκεν ὁ Θεμ. Νικολαΐδης κατὰ τὴν ἐν ἔτει 1894 ἀναχώρησίν του ἐκ Ταυρίδος 2618 λίρας ἢ πόλια*». Δὲν ἐπιτρέπεται, ἐπαναλαμβάνομεν, ὅταν ἀπῃτήθη *ἔγγραφος* ἀπόδειξις νὰ λάβῃ ἄλλο τι ὑπ' ὄψιν ὁ δικαστὴς παρὰ μόνον ἔγγραφα ἀποδεικνύοντα *ἀμέσως, ἀτέχνως*, ἄνευ σκέψεώς τινος αὐτὸ τοῦτο τὸ θέμα. Ἀλλὰ καὶ ἂν ἐπετρέπετο, δὲν ἦτο ποτὲ δυνατὸν νὰ συναχθῇ ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ὅτι κατέλιπεν ἀναχωρήσας ἐκ Ταυρίδος ὁ Θ. Νικολαΐδης λίρας ἢ πόλια. Τοὐναντίον μάλιστα ἐκ τῆς ἐπιστολῆς ἀναιρεῖται ὁ τοιοῦτος ἰσχυρισμὸς των ἀντιδίκων, διότι προδήλως ἐν τῇ ἐπιστολῇ πρόκειται περὶ μετατροπῆς οὐχὶ χρυσῶν νομισμάτων, οἷα εἶνε τὰ πόλια καὶ αἱ λίραι Τουρκίας, ἀλλ' ἀντιθέτως πρόκειται περὶ μετατροπῆς ἀργυρῶν νομισμάτων (κρανίων καὶ ρουβλίων) εἰς χρυσὸν (λίρας Ἀγγλίας) διὰ τὴν ἐν Λονδίνῳ ὑποτίμησιν τοῦ ἀργύρου. Ἀφοῦ ἄρα κατὰ τοὺς ἰσχυρισμοὺς τῶν ἀντιδίκων ὁ Θεμ. Νικολαΐδης ἀφῆκε πόλια ἢ τουρκικὰς λίρας, ἕπεται ὅτι τὰ μετατραπέντα κράνια καὶ ρούβλια δὲν προήρχοντο ἐκ τῶν ἀφεθέντων δῆθεν πολίων ἢ λιρῶν. Δὲν εἶνε μόνον αὐτὸς ὁ λόγος, ἀλλὰ καὶ πλεῖστοι ἄλλοι, καταδεικνύοντες ὅλως αὐθαίρετον τὴν σκέψιν τῆς ἀποφάσεως. Αἱ ἀντίδικοι ἔχουσι πολλὰς ἐπιστολάς, διότι κατὰ τὰς πρώτας συζητήσεις ἐπεκαλέσθησαν 45 ἐπιστολάς, μεταξὺ δὲ αὐτῶν ὑπάρχει καὶ ἡ ἀναφερομένη ἐν τῇ προσαχθείσῃ τῆς 9 Αὐγούστου 1897 ἄλλη ἐπιστολὴ τῆς 2 Αὐγούστου. Ἂν προσήγετο καὶ αὕτη θὰ ἀπεδεικνύετο ἡ προέλευσις τῶν κρανίων καὶ ρουβλίων, τῶν μετατραπέντων εἰς λίρας Ἀγγλίας. Θὰ ἀπεδεικνύετο ἀναμφιβόλως ὅτι αὐτὰ ἦσαν χρήματα ἐκ τῶν κατατεθειμένων ἤδη κατὰ τὰς ἄλλας ἐπιστολάς.

Τὸ ποσὸν τῶν 52425 χρ. φράγκ. εἶνε ἀρκετόν, ὥστε νὰ εἶνε εὔλογος ἡ ἀξίωσις τοῦ διαδίκου, ὅπως ὁ δικαστὴς ἀποφαίνηται ἠτιολογημένως καὶ οὐχὶ διὰ μονοκονδυλιᾶς, ὅπερ δὲν ἐπιτρέπεται οὐδ' ἐπὶ ἀσημάντου διαφορᾶς. Ἀλλὰ δὲν πρόκειται μόνον περὶ 52425 φρ. χρυσῶν, διότι τὸ ποσὸν τοῦτο ἐν σχέσει πρὸς ἄλλας σκέψεις τῆς ἀποφάσεως διπλασιάζεται περίπου, αὐτὸ δὲ σημαίνει τέλειον ἀπογύμνωμα τῆς πελατίδός μου, ἥτις θὰ μάθῃ ὅτι ὑπέστη ὅλον αὐτὸ τὸ ἀπογύμνωμα διὰ τῆς σκέψεως «*ἐκ τῶν προσαγομένων ἐπιστολῶν*», συνοδευομένης μετ' αἰτιολογίας, δι' ἧς ἀπορρίπτονται ὑπέρτεραί τῶν 52425 φρ. ἀξιώσεις τῶν ἀντιδίκων, ὡς μὴ ἀποδειχθεῖσαι, ἐνῷ μόνον 2618 πόλια ἢ λίρας ἐζήτησαν ἀρχικῶς διὰ τῆς ἀγωγῆς.

Ἔγραψα ἄλλοτε ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὑποθέσεως ὅτι πρώτοδικος δικαστής, προεδρεύσας τοῦ δικαστηρίου, καὶ κρατήσας τὴν ὑπόθεσιν ὡς εἰσηγητής, ἐνεπιστεύθη τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως εἰς τοὺς ἀντιδίκους. Ἐξεμάνη ὁ κύριος δικαστὴς καὶ ἠθέλησε νὰ ζητήσῃ τὴν ποινικὴν καταδίωξίν μου, ἀλλ' ἀνεχαιτίσθη ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων, διότι ἐγνώριζον οὗτοι καλῶς ἐξ ὅσων κατὰ κατάχρησιν τῆς ἐμμιστοσύνης τοῦ δικαστοῦ ἔθεσαν ἐν τῇ ἀποφάσει, ὅτι καλλίτερον ἦτο νὰ σιωπηθῇ τὸ πρᾶγμα. Δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι καὶ τώρα θὰ πράξωσι τὸ καλλίτερον, τὸ ὁποῖον εἶνε νὰ σιωπήσωσι καὶ διὰ τἆλλα ἐγκλήματα καὶ διὰ τὰς ἐπανειλημμένας πλαστογραφίας. Εἶνε φρόνιμοι ἄνθρωποι καὶ φυλάττονται ἀπὸ *τῆς κακοτοπιαῖς*, πολλοὶ δὲ ὄντες καὶ τὰ μάλιστα ἐπιτήδειοι, διασπείρουσιν ὅτι ὁ Νικόλαος Νικολαΐδης ἔκλεψε τὸν θεῖόν του, ὅτι πλὴν τῶν παρὰ Καστέλῃ καὶ Στῆβενς καταθέσεων εἶχε τοποθετήσει καὶ ἄλλα χρήματα ἐν Εὐρώπῃ, ἀναφέροντες καὶ ἓν ξένον ὄνομα, ὅτι ἡ περιουσία τοῦ Τσιμωνίδου ἐγένετο ἐκ τῶν κλαπέντων χρημάτων, ὅτι ὁ δικηγόρος Σακελλαρίου κόπτεται, διότι ἔχει ἀναλάβει ἐργολαβικῶς τὴν ὑπόθεσιν καὶ ἄλλα μυρία. Ὁ δικηγόρος των μόνον διέπραξε τὴν ἀπερισκεψίαν νὰ ἐκστομίσῃ κατὰ τὴν τελευταίαν ἐνώπιον τοῦ Ἐφετείου συζήτησιν τὴν φλυαρίαν, ὅτι ὁ Νικόλ. Νικολαΐδης μικρὸν πρὸ τῆς αὐτοκτονίας του ὡμολόγει ἐν ἐπιστολῇ του πρὸς τὸν ἐν Ταυρίδι Στῆβενς τὸ πρὸς τὸν θεῖόν του ἀδίκημα καὶ τὴν ἐκ τούτου μεταμέλειάν του καὶ ὅτι τὴν ἐπιστολὴν ταύτην ἔπεμψεν ὁ Στῆβενς πρὸς τοὺς ἀντιδίκους καὶ τὴν προσάγουσιν. Ὅταν δὲ τῇ ἐπιμόνῳ αἰτήσει μου ἐζητήθη νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἐπιστολήν, ἔκυψε καὶ ἀνηρεύνα τὴν δικογραφίαν, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ δὲν ἀνευρίσκετο. Τότε δὲ μόνον εἶδον ἐγὼ τὸν εὐθαρσῆ δικηγόρον τῶν ἀντιδίκων κ. Δημητρακόπουλον, οὔποτε δὲ ἄλλοτε, ἐρυθριάσαντα. Ἴσως καὶ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ τὸ ἐρύθημα νὰ προήρχετο ἐκ τῆς προσκύψεως διὰ τὴν ἀνεύρεσιν τῆς ἀνυπάρκτου ἐπιστολῆς.

Πλὴν τοῦ φλυαρώδους αὐτοῦ καὶ ἓν ἄλλο ἐπιχείρημα ἐπαναλαμβάνει ὁ αὐτὸς δικηγόρος καθ' ὅλας τὰς συζητήσεις, ὅτι δηλαδὴ παρελκύομεν τὴν δίκην. Βέβαια, δὲν ἀφήσαμεν τὴν συμμορίαν νὰ ἔχῃ ἤδη ἐνθυλακώσει τὰ χρήματα μὲ τὰς πλαστογραφίας καὶ μὲ τὴν ἀπόφασιν, ἣν εἰς βάρος τοῦ πρωτοδίκου Γαρουφαλιᾶ κατήρτισαν αὐτοὶ οὗτοι. Ἂν θέλωσιν οἱ ἀντίδικοι δύναται νὰ τελειώσῃ ταχύτατα ἡ ὑπόθεσις. Πολλάκις προετείναμεν καὶ ἤδη προτείνομεν νὰ ἀνατεθῇ ἡ λύσις τῆς διαφορᾶς εἰς διαιτητικὸν δικαστήριον. Ἕνα καὶ μόνον ὅρον θέτει ἡ πελάτις μου. Τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον νὰ ἐκλεχθῇ μεταξὺ τῶν Ἀρεοπαγιτῶν Καψάλη, Χατζάκου, Μαρούδη, Νίδερ, τῶν καθηγητῶν Κρασσᾶ καὶ Στρέϊτ καὶ τῶν δικηγόρων Ἔσσλιν, Μελισσουργοῦ, Ρακτιβάν,

Δέχεται ἡ πελάτις μου νὰ ἐκλέξωσιν αἱ ἀντίδικοι δύο ἐκ τῶν τριῶν διαιτητῶν, ἔστω καὶ τοὺς τρεῖς.

Δέχεται νὰ πληρώσῃ αὐτὴ πάντας τοὺς διαιτητάς.

Δέχεται νὰ ἀκυρωθῇ ἡ ἐρήμην τῶν ἀντιδίκων λογοδοσία, ἂν θέλωσι.

Δέχεται νὰ ληφθῶσιν ὑπ' ὄψιν καὶ αἱ ἀνυπόγραφοι καὶ πολύφυλλοι ἄνευ συρραφῆς ἐπιστολαί, ὅσας ἐπικαλοῦνται.

Δέχεται ἀκόμη νὰ ληφθῶσι καὶ αὐτὰ τὰ πλαστογραφήματα.

Δέχεται νὰ μὴ ληφθῶσι παντάπασιν ὑπ' ὄψιν αἱ ἰδικαί της μαρτυρίαι καὶ νὰ ἐξετασθῇ ἡ ὑπόθεσις μόνον ἐπὶ τῇ βάσει τῶν μαρτυριῶν τῶν ἀντιδίκων, νὰ ἐπιτραπῇ δέ, ἂν θέλωσιν οἱ ἀντίδικοι, ἡ ἐξέτησις καὶ ἄλλων μαρτύρων.

Δέχεται ἐν γένει εἰπεῖν πάντα ὅρον.

Δέχεται νὰ μείνωσιν ἰσχυρὰ τὰ ὑπὲρ αὐτῶν κριθέντα καὶ νὰ μεταβληθῶσιν ὑπὲρ αὐτῶν αἱ διατάξασαι τὰς ἀποδείξεις ἀποφάσεις, ἐπιτρεπομένου αὐτοῖς καὶ τοῦ μέσου τῶν μαρτύρων καθ' ἃ θέματα δὲν ἐπετράπη.

Δέχεται ἐν περιπτώσει καθ' ἣν νικήσῃ, εἴτε ἐν ὅλῳ, εἴτε ἐν μέρει, νὰ καταθέσῃ εἰς τὴν Τράπεζαν 500 λίρας, δίδουσα αὐτὰς εἰς τὰς ἀντιδίκους, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ παραιτηθῶσι ρητῶς τῆς ἀπογραφῆς, μὲ τὸ εὐεργέτημα τῆς ὁποίας ἀπεδέχθησαν κατὰ τοὺς ἄλλως μὴ βασίμους ἰσχυρισμοὺς των τὴν κληρονομίαν τοῦ Θ. Νικολαΐδου, καὶ αὐτὸ τὸ ἴδιον διαιτητικὸν δικαστήριον νὰ δικάσῃ τὴν ἕνεκα τῶν δολίων κατασχέσεων ἐγερθησομένην ὑπὸ τῆς πελατίδός μου ἀγωγὴν περὶ ἀποζημιώσεως, αἵτινες κατασχέσεις, καίτοι ἀκύρως ἐνηργήθησαν *ἐκτὸς τῆς ἐπικρατείας ἄνευ ἀδείας τοῦ Προέδρου* καὶ *ἄνευ ἐγγράφου*, ἔπεκυρώθησαν ὅμως, τῶν ἀντιδίκων παρεμποδισάντων καὶ ἄλλως τὴν πληρωμὴν τῶν εἰς διαταγήν μας γραμματίων, οὐδὲ συναινεσάντων νὰ μεσεγγυηθῶσι τὰ κατεσχημένα ἐν τῇ Ἐθνικῇ Τραπέζῃ τῆς Ἑλλάδος, ἐπὶ τῷ λόγῳ ὅτι ὁ Καστέλη ἐν Κωνσταντινουπόλει καὶ ὁ Στῆβενς ἐν Ταυρίδι εἶνε φερεγγυότεροι τῆς Τραπέζης· καὶ

Τέλος δέχεται νὰ συνομολογηθῇ ἐν τῷ συνυποσχετικῷ ποινικὴ ῥήτρα κατ' αὐτῆς διὰ τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν τὸ διαιτητικὸν δικαστήριον δὲν ἤθελεν ἀποφανθῇ ὅτι οἷα τὰ διαπραχθέντα καὶ κατορθωθέντα ἐν τῇ παρούσῃ δίκῃ ὑπὸ τῶν ἀντιδίκων μόνον ἐν τῇ μακαρίᾳ ταύτῃ χώρᾳ δύναται νὰ συμβαίνωσιν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 4 Ἰουνίου 1909.

Ὁ δικηγόρος τῆς Ἄννης Νικολαΐδου

Μ. Δ. Σακελλαρίου

Αἱ στῆλαι τῆς «Δικαιοσύνης» εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν παντὸς δικηγόρου, δικαστοῦ ἢ ἄλλου δικαστικοῦ προσώπου, εὑρισκομένου εἰς τὴν ἀνάγκην ἢ ἐπιθυμοῦντος νὰ ἀνακινήσῃ πᾶν ἐν γένει ζήτημα σχετιζόμενον μὲ τὴν ἀπονομὴν τοῦ δικαίου.

Φιλοφρονήσεις;

Πρέπει νὰ ὁμολογηθῇ ὅτι μὲ πολὺ τάκτ ἦσαν συνηρμολογημέναι αἱ παρὰ τὸν πευκῶνα τῆς Πεντέλης ἐκφωνηθεῖσαι προπόσεις τοῦ κ. Προέδρου τῶν Πρωτοδικῶν καὶ τοῦ δικηγόρου κ. Θ. Μαριολοπούλου, ἀντιπροσωπεύοντος κατὰ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν, ὅπερ ἐπισήμως τρόπον τινὰ εἶχε κληθῇ εἰς τὸ γεῦμα. Μετὰ τὰς προπόσεις ἄρα ταύτας οὐδὲν ἄλλο ὑπολείπεται ἢ νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι κατὰ τὴν σύνταξιν καὶ ἐκφώνησιν αὐτῶν οὔτε ἡ διπλωματία οὔτε ἡ αἰσθηματολογία τῆς στιγμῆς ἦσαν οἱ μόνοι σύμβουλοι τῶν τόσα ὡραῖα λαλησάντων, ἐξ οὗ πάλιν ἕπεται, ὅτι ὑπολείπεται ἀκόμη νὰ ἐλπίσωμεν, ὅτι αἰσθήματα τοιούτου εἴδους ἀναπτυσσόμενα ὑπὸ ἀέρα τόσον μυροβόλον ὅσον ὁ ἀπὸ τοῦ Πεντελικοῦ κατερχόμενος, δὲν θὰ καταπνιγῶσιν ἐντὸς τοῦ κονιορτοῦ τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς πυκνῆς ἀτμοσφαίρας τῶν δικαστικῶν αἰθουσῶν καὶ γραφείων.

Ἐρείπιον

Θέλομεν νὰ ἴδωμεν, ποῦ θὰ καταλήξωσιν αἱ συνελεύσεις καὶ συζητήσεις καὶ ἐπιτροπαὶ καὶ ἐνέργειαι τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Καλαμῶν, ὅπως παύσῃ ἐπὶ τέλους νὰ ἐκμυζᾷ τὸ Δημόσιον Ταμεῖον τὸ εἰδεχθὲς καὶ διάσαθρον βρωμερὸν ἐρείπιον, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἀπὸ ἀμνημονεύτων ἐτῶν ριγοῦσα καὶ κινδυνεύουσα ἔχει ἐγκλεισθῇ ἡ Δικαιοσύνη. Δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησις ὅτι καὶ εἰς ἄλλας πόλεις ἐντὸς τοιούτων κτιρίων ἔχουσι καταδικασθῇ αἱ δικαστικαὶ ἀρχαί, ἀλλὰ τὸ τῶν Καλαμῶν εἶνε αὐτόχρημα ἐρείπιον. Διὰ τὸν Δικηγορικὸν Σύλλογον Καλαμῶν τίθεται ζήτημα τιμῆς, διότι ἀναμφιβολώτατα τὸ ἐρείπιον θὰ ἐνοικιασθῇ ἐκ νέου μόνον ἐὰν δὲν ἐνεργήσουν προσηκόντως, καθ' ὅσον δὲν ὑπάρχει δικαιοτέρα ὑπόθεσις καὶ μᾶλλον δικαιολογοῦσα πᾶσαν ἐνέργειαν περαν πάσης ἐφεκτικότητος. Ἀρκούμεθα εἰς αὐτὰ καὶ ἀναμένομεν τὸ ἀποτέλεσμα, ὅπερ δὲν δυνάμεθα νὰ φανταστῶμεν ἀντίθετον πρὸς τὴν ἐντόνως ἐκφραζομένην θέλησιν ἑνὸς τῶν ἐπιλέκτων καὶ πολυπληθεστέρων Δικηγορικῶν Συλλόγων. Διότι ἄλλως δὲν φανταζόμεθα, ὅτι θὰ ὑπάρξῃ τόση ἀκατονόμαστος αὐθαιρεσία ἐναντίον τόσον δικαίας ἀπαιτήσεως δι' αὐτὴν τὴν ἀσφάλειαν ἀνθρώπων καὶ κοινωνικῶν συμφερόντων ἀνυπολογίστων.

Ὁ Πρόεδρος

Μίαν κοινοτοπίαν παμμεγίστην· ἡ θέσις τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν ἀπαιτεῖ εἰς μέγιστον βαθμὸν ὅλα τὰ ἄλλα δικαστικὰ προσόντα, ἐξαιρετικῶς δὲ ταχυτάτην καὶ διαυγῆ τὴν ἀντίληψιν, ἀκούραστον τὴν προσοχήν, ἀδιατάρακτα τὰ νεῦρα καὶ ἀκάματον ἐργατικότητα· πάντως πολλὴν κοινωνικὴν ἐμπειρίαν καὶ ἂν ἦτο δυνατὸν πολλὰς οἰκονομικὰς ἔτι γνώσεις. Διότι δὲν πρόκειται ἁπλῶς νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν ἰδέαν τῆς δικαιοσύνης καὶ νὰ ἐφαρμόσῃ ξηρῶς καὶ εὐσυνειδήτως νομικὰς διατάξεις, ἀλλὰ καὶ κατὰ πᾶσαν ἡμέραν, ὥραν, στιγμὴν νὰ προστατεύσῃ κατὰ τὴν διακριτικήν του ἐξουσίαν συμφέροντα πολλὰ καὶ μεγάλα, συμφέροντα κείμενα ἐνώπιον αὐτοῦ, ζῶντα οὕτως εἰπεῖν καὶ ἀμέσως κινδυνεύοντα, δεόμενα ἀμέσου καὶ στιγμιαίας ὑπερασπίσεως, δικκανονισμοῦ, ἀσφαλείας.

Οὐδεμίαν θὰ ἔλεγέ τις ὑπερβολήν, ἂν ἰσχυρίζετο, ὅτι δὲν ὑπάρχει σπουδαιοτέρα θέσις τῆς τοῦ προέδρου τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν. Ἑπομένως δὲν ὑπάρχει μείζων εὐθύνη διὰ τὸν ὑπουργὸν τῆς Δικαιοσύνης ἢ προκειμένου νὰ ἀποφασίσῃ περὶ τῆς θέσεως ταύτης. Διὰ πᾶσαν ἄλλην ἐνέργειάν του δύναται νὰ εὕρῃ δικαιολογίαν ἴσως ἐκ τοῦ ἐν γένει περιβάλλοντος, μεθ' οὗ νὰ συμμερισθῇ τὴν εὐθύνην. Ἀλλὰ περὶ τῆς θέσεως ταύτης προκειμένου, modus vivendi δὲν χωρεῖ, τὸ ζήτημα δὲν ἐπιδέχεται περιορισμοὺς καὶ ἀμφισβητήσεις οἵας δήποτε, δὲν χωρεῖ συμβιβασμὸς καὶ χρόνου ἐξοικονόμησις, εἶνε ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἀπόλυτον. Θὰ ὑπέχῃ ἀπερκμειώτως ὁλόκληρον τὴν εὐθύνην ὁ κ. Ὑπουργὸς καὶ ἔχει ὑποχρέωσιν ν' ἀποφασίσῃ μόνος καὶ ἀπορρίπτων πάντα ἐπηρεασμόν. Εἶνε τόσον προφανὴς ἡ ἐπιβαλλομένη διάκρισις τούτου, ὥστε πολλὰ εἴπομεν — προκειμένου, ἐπαναλαμβάνομεν, περὶ παμμεγίστης κοινοτοπίας.

Σαφέστερα τὰ θέλομεν

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μίαν ἐφημερίδα τῆς Κερκύρας, ἐν ᾗ ὁ ὑφηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου κ. **Π. Γιωτόπουλος,** αἱ μελέται τοῦ ὁποίου πλειστάκις ἐκόσμησαν τὰς στήλας τῆς «Δικαιοσύνης», διὰ μακρῶν ἱστορεῖ πράξεις καὶ περιγράφει κατάστασιν εἰκονιζούσας ὅλην τὴν ἀσέλγειαν τῆς πολιτικῆς εἰς βάρος τῆς δημοσίας ἐν τῇ ὡραίᾳ νήσῳ τάξεως. Οἱ κατάδικοι καὶ οἱ φυγόδικοι περιφέρονται ἐλευθέρως, διασκεδάζοντες καὶ ἐν μέσῃ πόλει ποδηλατοῦντες, ἔτι δὲ ἀπειλοῦντες τοὺς μηνυτάς των παθόντας· καὶ ἡ μὲν Ἀστυνομία κωφεύει, αἱ δὲ δικαστικαὶ ἀρχαὶ δῆθεν διαμαρτύρονται ἢ ὅτι **διαμάχονται πρὸς ἀλλήλας** ἢ ὅτι δὲν ὑπακούει εἰς αὐτὰς ἡ Ἀστυνομία. Βεβαίως τὰ πράγματα αὐτά, ὅσον καὶ ἂν ὦσι καθ' ἑαυτὰ τερατώδη, συμβαίνουσι συχνότερα ἴσως καὶ ἐν τῇ πρωτευούσῃ.

Ἀλλὰ ὅταν περιγράφωνται ὑπὸ πολιτῶν οἷος ὁ κ. Γιωτόπουλος, τὰ θέλομεν ῥητότερα καὶ σαφέστερα, διότι πρέπει νὰ καταγγείλῃ ῥητῶς καὶ ἀπεριφράστως ποίους καὶ πόσους Εἰσαγγελεῖς ἢ δικαστάς, ἀνωτέρους ἢ κατωτέρους, ἔχει — ἂν ἔχῃ — ἡ πολιτικὴ ἀσυνείδητα ὄργανά της, ἀφοῦ, τό γε νῦν ἔχον, ἡ Ἀστυνομία κατὰ τὸν κ. Γιωτόπουλον ἔπαυσε πάντως νὰ εἶνε αὐτὴ τὸ τοιοῦτον ὄργανον τῆς πολιτικῆς. Ὄχι ἀοριστολογίας, μὲ τὰς ὁποίας γελῶσιν οἱ ἁμαρτωλοὶ τοῦ κόμματος καὶ τὰ ἁμαρτωλότερα ὄργανά των.

ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΩΣ Ο ΡΕΑΛΙΣΜΟΣ

Πρὸς τί τάχα μόνον ἀπὸ τῶν στηλῶν τῶν ἐφημερίδων ἢ ἀπὸ τῶν σελίδων τῶν μυθιστορημάτων ὁ ρεαλισμός, ὄχι δὲ καὶ ἀπὸ τῶν δικαστικῶν ἑδρῶν μὲ κήρυκας προέδρους πολυμελῶν δικαστηρίων;

Ἐὰν τοὐλάχιστον ἐξεφωνήθη πράγματι ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῶν ἐν Βόλῳ Πρωτοδικῶν κ. Θεοφανίδου τὸ κάτωθι πρὸς τοὺς δικηγόρους ἀμέσως μετὰ τὸ τέλος τῆς συνεδριάσεως, λογίδριον, ὅπερ μεταφέρομεν ἀπὸ τὰς «Ἀθήνας» τῆς χθές, τότε ὁ κ. Θεοφανίδης λίαν ἐπαξίως κατακτᾷ τὸν τίτλον τοῦ πρώτου ἐν Ἑλλάδι ρεαλιστοῦ, τοῦ σχόντος τὴν ἔμπνευσιν ἀλλὰ καὶ τὴν δύναμιν δημοσίᾳ νὰ διακηρύξῃ ὅτι καὶ ἀκλόνητος εἶνε καὶ ἄθικτος καὶ ἀμετάθετος καὶ προακτέος (μήπως καὶ ἀπαραβίαστος;) χάρις εἰς τοὺς θείους οἵτινες κατοικοῦσιν ἀνὰ πᾶσαν τὴν ἄλλην Κορώνην, ἤτοι τὴν Ἑλλάδα, πλὴν τοῦ Βόλου.

Εὖγε εἰς τὸν κ. Πρόεδρον τῶν Πρωτοδικῶν, τὸν κ. Θεοφανίδην, τὸν ταῦτα, κατὰ τὰς «Ἀθήνας» τῆς χθές, δημοσίᾳ ἀπὸ τῆς προεδρικῆς του ἕδρας πρὸς τοὺς δικηγόρους φθεγξάμενον:

«Κύριοι δικηγόροι»

«Εἰς τὴν ἐφημερίδα τῆς πόλεως ἐδημοσιεύθη πρὸ ἡμερῶν ἄρθρον επιγραφόμενον:

«Μεταθέσεις καὶ ἀνακλήσεις». Ἐπειδὴ ὑποθέτω, ὅτι ἐννοεῖ ἐμέ, διότι εὐρέως διεδόθη

πρὸ μηνὸς ὅτι μετατίθεμαι ἐκ Βόλου, ἐγράφη μάλιστα εἰς τὰς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, ὅτι ἔρχεται εἰς Βόλον ὁ κ. Σωτηριάδης, σᾶς δηλῶ δημοσίᾳ. ὅτι οὔτε κομματάρχας μετεχειρίσθην, οὔτε κομματικὰ μέσα, ἀλλ' ἦτο ἡ μετάθεσίς μου διάδοσις ἀνυπόστατος, καθ' ὅσον δὲν ἐσκέφθη ἡ ὑπηρεσία νὰ μὲ μεταθέσῃ. Ἔχω ἐφόδιον τὸν ἄσπιλόν μου βίον, ὅπου ὑπηρέτησα, καὶ σᾶς παραπέμπω εἰς Χαλκίδα διὰ τὸν δημόσιον βίον μου καὶ εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, ὅτι ἔλαβα τηλεγράφημα μὲ ὑπογραφὴν μόνον «Τάσιος», «ἡσύχει».

Δὲν ἔχω ἀνάγκην ἀπὸ κανένα πολιτικὸν τοῦ τόπου ἐδῶ, ἀλλ' ἔχω συγγενεῖς καὶ φίλους βουλευτάς, οἱ ὁποῖοι μὲ ὑποστηρίζουν καὶ δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ καταφύγω εἰς κομματάρχας καὶ εἰς ἰσχυροὺς τοῦ τόπου».

ΠΡΟΣΩΠΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΚΤΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ

Ἐκ καθήκοντος δημοσιεύομεν τὴν κατωτέρω ἐπιστολὴν τοῦ Εἰσαγγελέως τῶν ἐν Παρνασσίδι Πρωτοδικῶν κ. Δημ. Ν. Δαμασκηνοῦ. Ποῖον ἐπεισόδιον ὑπαινίσσεται διὰ τῆς ἐπιστολῆς του ταύτης ὁ κ. Εἰσαγγελεὺς καὶ ὑπὸ ποίας συνθήκας ἔλαβε τοῦτο χώραν, δὲν συνέπεσε νὰ ἔχωμεν γνῶσιν, πάντως ὅμως ἡ εὐχὴ ἡμῶν εἶνε ὅπως πᾶσα τυχὸν παραξήγησις ἀρθῇ διὰ τρόπου ἱκανοποιοῦντος καὶ τὰ πρόσωπα ἅτινα ἔσχον ἀνάμιξιν ἐν τῷ ἐπεισοδίῳ, περὶ ὧν ἀγαθὴ κρατεῖ γνώμη, καὶ τὸ ἀξίωμα ὅπερ ταῦτα φέρουν.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

Πρὸς τὴν ἀξιότιμον Διεύθυνσιν τῆς «Δικαιοσύνης».

Τὸ πρῶτον ἀναγκάζομαι καταφεύγων εἰς τὴν δημοσιότητα νὰ ζητήσω τὴν φιλοξενίαν τῶν στηλῶν τῆς δικαστικῆς Ὑμῶν ἐφημερίδος καὶ τοῦτο πράττω διότι ὁ ἐν Ἀμφίσσῃ Πρόεδρος κ. Ἰατρίδης πειρᾶται, ὡς ἤκουσα, ἵνα πείσῃ καὶ ἑαυτὸν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐνταῦθα κοινωνίαν ὅτι τὸ μεταξύ ἐμοῦ, αὐτοῦ καὶ τοῦ Πρωτοδίκου κ. Ἀλεξανδροπούλου λαβὸν χώραν λυπηρότατον ἐπεισόδιον τελευταίως εἶνε ἐκ τῶν συνήθων τοιούτων μεταξὺ.... συναδέλφων γιγνομένων ἐπὶ πλέον δὲ καὶ τυχαῖον!!

Ἐπειδὴ ἐν τῇ σπουδῇ του ταύτῃ ὁ κ. Πρόεδρος ἐλησμόνησε τὸ μέγιστον τῶν δικονομικῶν ἀξιωμάτων audiatur et altera pars, ἡ κοινωνία δὲ πρὸς ἣν ἀπευθύνεται, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἔντιμος καὶ ἀνεπτυγμένη, δὲν εἶνε ὅμως καὶ ὁ νόμιμος ἡμῶν δικαστής, θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον ἂν ὁ κ. Ἰατρίδης ἀνέμενε τὴν παρὰ τῶν ἁρμοδίων προσώπων ἐπίλυσιν μιᾶς τοιαύτης ***συναδελφικῆς καὶ τυχαίας*** διαφορᾶς.

Ἐν Ἀμφίσσῃ τῇ 1 Ἰουλίου 1909.

Μετὰ τῆς βαθείας ἐκτιμήσεώς μου καὶ τῶν εὐχαριστιῶν μου

Ὑμέτερος

Δημήτριος Ν. Δαμασκηνὸς
Εἰσαγγελεὺς Παρνασσίδος

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν μᾶς παρακαλεῖ νὰ δημοσιεύσωμεν τὸ κατωτέρω ἀπόσπασμα τῶν πρακτικῶν τῆς παρελθούσης συνεδριάσεως τοῦ Συλλόγου, ὅπερ πράττομεν λίαν εὐχαρίστως:

Ἐν Ἀθήναις τῇ 3 Ἰουνίου 1909

Ἀριθ. Πρωτ. 245

Πρὸς τὸν κ. Διευθυντὴν τῆς ἐνταῦθα ἐκδιδομένης ἐφημερίδος «Δικαιοσύνη»

Ἐντολῇ τοῦ Διοικητικοῦ Συμβουλίου, παρακαλοῦμεν ὑμᾶς, κ. Διευθυντά, ὅπως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον τῆς ἐφημερίδος ὑμῶν δημοσιεύσητε τὸ κάτωθι ἀντιγραφόμενον ἀπόσπασμα τῶν ἐπισήμων πρακτικῶν τῆς Συνεδριάσεως τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τῆς 27ης Μαΐου 1909, περιέχον τὰ κατὰ τὴν συνεδρίασιν ἐκείνην ὑπὸ τοῦ κ. Τιμ. Ἠλιοπούλου λεχθέντα ἐν σχέσει πρὸς τὴν περὶ Εἰρηνοδικειακοῦ καταστήματος πρότασιν τοῦ κ. Ἀντωνιάδου.

Μεθ' ὑπολήψεως

Ὁ Πρόεδρος **Κ. Ἔσσλιν** — *Ὁ Γραμματεὺς* **Σ. Δ. Γκίνης**

Ἀπόσπασμα πρακτικῶν τῆς συνεδριάσεως τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου Ἀθηνῶν τῆς 27 Μαΐου 1909.

«. . . . . .

«*Ὁ κ. Τ. Ἠλιόπουλος (ἀντικατασταθεὶς εἰς τὰ χρέη τοῦ γραμματέως ὑπὸ τοῦ νεωτέρου συμβούλου κ. Σ. Γκίνη) λαβὼν τὸν λόγον ἐκφράζει ἀντίθετον γνώμην τῆς τοῦ κ. Ἀντωνιάδου, ἣν ἀντίθετον γνώμην, λέγει, ὅτι ὑπεστήριξε καὶ ἐν τῷ Διοικητικῷ Συμβουλίῳ, ἀποδεκτὴν γενομένην παρὰ τῆς πλειονοψηφίας αὐτοῦ.—Φρονεῖ, ὅτι ὁ Σύλλογος δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἀνέγερσιν προσωρινῶν παραπηγμάτων, ἐπὶ δαπάνῃ τοῦ Δημοσίου ἑκατοντάδος ἴσως χιλιάδων δραχμῶν, ἀλλὰ πρέπει νὰ θέσῃ ἕνα καὶ μόνον σκοπὸν τῶν ἐνεργειῶν του, τὴν ἀπόκτησιν ὁριστικοῦ δικαστικοῦ μεγάρου, μεγάρου ἀξιοπρεποῦς, ἀναλόγου τῆς τελουμένης ἐν αὐτῷ λειτουργίας, οἷα ὑπάρχουσιν ἐν πάσαις ταῖς πεπολιτισμέναις χώραις, καὶ συμπεραίνει, ὅτι ἡ πρότασις τοῦ κ. Ἀντωνιάδου δὲν πρέπει νὰ γείνῃ δεκτή, ὡς μέλλουσα ἀσφαλῶς νὰ παραβλάψῃ τὴν ἀνέγερσιν τοῦ ὁριστικοῦ μεγάρου, δι' ἣν καὶ τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον ἤδη ἐμερίμνησε καὶ ὁ Σύλλογος δέον νὰ καταβάλῃ πᾶσαν προσπάθειαν, θεωρῶν ἐπὶ τοῦ παρόντος ἐπαρκῆ τὴν μίσθωσιν καταλλήλου ἰδιωτικῆς οἰκίας διὰ τὴν ἐγκατάστασιν τῶν Εἰρηνοδικείων».*

Ἀκριβὲς ἀπόσπασμα.

Ἀθῆναι τῇ 3 Ἰουνίου 1909.

Ὁ Γραμματεὺς
Σ. Δ. Γκίνης

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Καὶ πάλιν ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦ Εἰρηνοδικείου

Κύριε Διευθυντά

Ὁ πληροφορήσας τὴν «Δικαιοσύνην» περὶ τῶν λεχθέντων κατὰ τὴν π. συνεδρίασιν τοῦ Δικηγορικοῦ Συλλόγου, ἐλησμόνησε κάποιο ἀναγκαῖον ὑλικόν, ὅπερ ἐκομίσθη ἐν τῇ συνεδριάσει, ὅπως μορφωθῇ γνώμη ὄντως πρακτική, καὶ ὅπερ γνωρίζομεν ἄλλως οἱ ἐν Ἱερουσαλὴμ παροικοῦντες.

1) Ὅτι τὸ ἐν μέρει ἀποτερρωθὲν οἴκημα, ὅπου τὰ Εἰρηνοδικεῖα, κἀίτοι τόσος παρῆλθε χρόνος ἀπὸ τῆς πυρκαϊᾶς, ἐξακολουθεῖ νὰ εἶνε ἀπειλὴ οὐ μόνον τῶν ἀνερχομένων αὐτό, ἀλλὰ καὶ τῶν διερχομένων, στηριζόμενον ἐκ τῆς Β. πλευρᾶς διὰ προχείρως τιθεμένων δοκῶν.

2) Ὅτι πέρισυ, κατὰ τὴν ἀπεργίαν τῶν δικηγόρων, ὅπως ἀποφύγῃ ἡ Διοίκησις πᾶσαν ἐκ τοῦ νόμου χρονοτριβὴν ἐὰν ἐδίδετο εἰς δημοπρασίαν ἡ μετασκευὴ τοῦ νῦν Πρωτοδικείου, διέταξε *ἀμέσως* τὴν ἔναρξιν μὲ χρήματα ἐπὶ χεῖρας. Καὶ ὅμως ὅπως ἐκπονηθῇ! τὸ περίφημον σχέδιον, ἁπλούστερον καὶ περιστερῶνος, ἐχρειάσθησαν τέσσαρες μῆνες καὶ τινες ἡμέραι! (Καὶ τότε δὰ οἱ δικηγόροι εὑρίσκοντο ἐν ἐξεγέρσει καὶ δὴ ἐν ἀπεργίᾳ).

3) Ὅτι ὁ νῦν βωμὸς τῆς Δικαιοσύνης τῶν Εἰρηνοδικείων καὶ Πταισματοδικείων εὑρίσκεται εἰς τὴν κεντρικὴν Ἀγοράν, ὅπου τὰ κρεωπωλεῖα καὶ ἰχθυοπωλεῖα κλπ. καὶ αἱ σχετικαὶ ἀναθυμιάσεις, ὅπου θόρυβος καὶ βόρβορος. Πρὸς δὲ εἶνε οἰκοδόμημα πολὺ παλαιὸν καὶ πολὺ ὑψηλόν.

4) Ὅτι ἀντιθέτως πρὸς ταῦτα τὸ διὰ δικαστικὸν μέγαρον ἐπίτηδες κτισθὲν οἰκοδόμημα Κολιάτσου, κενὸν ἤδη καὶ προσφερόμενον εἰς μίσθωμα κατὰ τὸ ἥμισυ περίπου μικρότερον τοῦ προτέρου, εἶνε καταλληλότατον πρὸς στέγασιν τῆς κατωτέρας Δικαιοσύνης ἀφοῦ ἐστέγασεν ἐπ' ἀρκετὸν τὴν ἀνωτέραν, καὶ δὴ λόγῳ θέσεως, πολυτελείας, ὕψους κλπ. κλπ.

Ἔσχον τὴν ἁπλότητα νὰ προτείνω ἵνα *προσωρινῶς* καὶ ἕως οὗ ἔλθωσι καὶ παρέλθωσιν αἱ καλένδαι εἰς ἃς βεβαίως θὰ ριφθῇ ἡ πρότασις τοῦ φίλου μου κ. Ἀντωνιάδου, ζητήσωμεν μεταφοράν, καὶ δὴ ἄμεσον, τῶν εἰρηνοδικείων καὶ πταισματοδικείων εἰς τὴν οἰκίαν Κολιάτσου, ἀφοῦ εἶνε πασίγνωστον ὅτι τὸ Δημόσιον πάντοτε ἐπιφυλάσσεται τὸ δικαίωμα τῆς μονομεροῦς λύσεως τῆς μισθώσεως καὶ ἄνευ λόγου, ὅπερ δύναται βεβαίως νὰ γίνῃ καὶ διὰ τὸ οἴκημα Κολιάτσου, ἅμα ὡς ἤθελε πραγματοποιηθῇ ὁ πόθος τοῦ κ. Ἀντωνιάδου ἢ τὸ ὄνειρον τῆς κατασκευῆς «Δικαστικοῦ Μεγάρου». Ἐννοεῖται δὲ ὅτι ἡ μίσθωσις τοῦ ἑτοιμορρόπου οἰκήματος ὅπου νῦν τὰ εἰρηνοδικεῖα κλπ., εἶνε λυτέα ἀμέσως.

Αὐτὴ ἦτο ἡ γνώμη μου, ἣν ὁ κ. συντάκτης σας παρέρχεται ὡς «πρόχειρον καὶ ἐκ τῶν εὐχερέστατα διατυπουμένων γνωμῶν».

Ἂν πιστεύῃ ὅτι ἡ Ἀλήθεια μετρεῖται ἐκ τῆς πλεοψηφίας, σπεύδω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡττήθην ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ ἀπέσυρα τὴν πρότασίν μου. Ἐπειδὴ ὅμως ὑπερμαχεῖ τόσον τῆς πρακτικότητος καὶ θεωρεῖ πρακτικὴν τὴν ψῆφον τοῦ νὰ μένωσιν οἱ δικηγόροι εἰς τὰ νῦν Εἰρηνοδικεῖα, ἕως ὅτου, κτλ. κτλ. κακίζει δ' ἐμμέσως τὴν γνώμην μου ὡς ἀμελέτητον, σπεύδω νὰ ὁμολογήσω ὅτι ἡ πρότασις, ἣν ὑποστηρίζει, εἶνε ὄχι μόνον μελετημένη, ἀλλὰ καὶ προμελετημένη μάλιστα.

4 Ἰουλίου — *Μετ' ἀγάπης*
Προκλῆς Χ. Παπαρρούπας

ΝΟΜΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

PANDECTES

CONTENANT L'HISTOIRE DU DROIT ROMAIN

ET LA LÉGISLATION DE JUSTINIEN

par **P. VAN WETTER**

Professeur ordinaire à l'Université de Gaud

en 5 volumes — tome premier

Histoire externe du droit Romain et Partie générale. Paris 1909

Ὁ ἄνω συγγραφεὺς δημοσιεύσας προηγουμένως τὸ ἔργον αὐτοῦ «Les obligations en droit romain» ἐσκόπει ἵνα συμπληρώσῃ τοῦτο βραδύτερον δι' ἑνὸς συγγράμματος ἀναπτύσσοντος ὅλον τὸ σύστημα τῆς Ῥωμαϊκῆς Νομοθεσίας· ὁ πρῶτος τόμος τῶν ἄνω «Πανδεκτῶν» ἀποτελῶν τὴν ἀρχὴν τῆς ἐκτελέσεως τοῦ σκοποῦ τούτου περιέχει τὴν ἐξωτερικὴν ἱστορίαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου καὶ τὸ Γενικὸν μέρος· ὁ δεύτερος τόμος, ὅστις ἐκδοθήσεται κατὰ τὸν προσεχῆ Ὀκτώβριον ἀφιερωθήσεται εἰς τὰ ἐμπράγματα δίκαια, οἱ τόμοι τρίτος καὶ τέταρτος θέλουσιν ἔχῃ ὡς ἀντικείμενον τὰς ἐνοχὰς καὶ θέλουσιν ἀποτελέσῃ τὴν δευτέραν ἔκδοσιν τοῦ εἰδικοῦ αὐτοῦ συγγράμματος· ἐπὶ τῆς ὕλης ταύτης καὶ ὁ πέμπτος θέλει περιλάβῃ τὸ Οἰκογενειακὸν καὶ Κληρονομικὸν δίκαιον. Τὸ παρὸν σύγγραμμα σκοπὸν ἔχει τὴν πλήρη ἔκθεσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου τῆς Ῥώμης ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς πόλεως ταύτης μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ κατὰ διαφορὰν πρὸς τὰ συνήθη συγγράμματα ἐπὶ τοῦ δικαίου τούτου τὸ σύγγραμμα τοῦτο δὲν θέλει περιορισθῇ εἰς τὴν Νομοθεσίαν τοῦ Ἰουστινιανοῦ, ἀλλὰ θέλει περιλάβῃ ἐπίσης τὴν ἱστορίαν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου. Καὶ ἐν μὲν τῷ κειμένῳ ὁ συγγραφεὺς δὲν συγκρατεῖ ἢ τὰς οὐσιώδεις ἀρχάς, ἐν δὲ ταῖς σημειώσεσιν αὐτοῦ παραθέτων καὶ σχολιάζων τὰ κείμενα τῶν πηγῶν τὰ σχετιζόμενα πρὸς τὰ σπουδαιότερα ζητήματα, δικαιολογῶν τὰς λύσεις αὐτοῦ καὶ συναντῶν τὰς ἀντιρρήσεις ἃς ἐγείρουσιν αὗται, ἐκθέτων καὶ συζητῶν τὰς γνώμας, αἵτινες ἀπομακρύνονται τῶν ἑαυτοῦ, ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησεν ἵνα συλλέξῃ ἅπαντα τὰ στοιχεῖα τὰ χρήσιμα πρὸς ὁρισμὸν τῶν νομικῶν κανόνων καὶ παρουσιάσῃ εἰς τοὺς ἀναγνώστας αὐτοῦ πιστὴν κατὰ τὸ δυνατὸν εἰκόνα τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου καὶ τῆς σημερινῆς αὐτοῦ ἑρμηνείας.

Μετὰ τὴν ἱστορίαν τῶν διαφόρων πηγῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου ὁ συγγραφεὺς εἰσέρχεται εἰς τὸ κυρίως γενικὸν μέρος (Partie Générale), ἐν ᾧ ἐκτίθενται οἱ γενικοὶ κανόνες, οἵτινες κυριαρχοῦσι τοῦ ὅλου νομικοῦ συστήματος, οἵτινές εἰσι· 1ον) τὰ δίκαια ἐν γένει (ἡ διαίρεσις, ἡ ἀπόκτησις, ἡ ἐνάσκησις, ἡ προστασία καὶ ἡ ἀπόσβεσις αὐτῶν), 2ον) τὰ πρόσωπα ὑποκείμενα τῶν δικαίων, 3ον) τὰ πράγματα ἀντικείμενα τῶν δικαίων, 4ον) αἱ πράξεις, αἵτινες ἀποτελοῦσι τὸν συνήθη τρόπον τῆς ἀποκτήσεως τῶν δικαίων, 5ον) ἡ παραγραφή, ἥτις ἐστὶ συγχρόνως τρόπος ἀποκτήσεως καὶ τρόπος ἀποσβέσεως τῶν δικαίων, 6ον) αἱ ἀγωγαί, αἵτινές εἰσι τὸ κατ' ἐξοχὴν μέσον προστασίας τῶν δικαίων καὶ 7ον) ἡ Νομή, ἥτις ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ χρησιμεύει ὡς βάσις εἰς τοὺς περισσοτέρους τρόπους ἀποκτήσεως τῆς κυριότητος.

Τὸ παρὸν σύγγραμμα διακρίνει ὡς καὶ τὸ προηγούμενον «περὶ ἐνοχῶν», πλὴν τῆς πολυμαθείας, βαθύνοια καὶ γνῶμαι διαυγεῖς ἐξερχόμεναι ἐκ τοῦ σκότους ἀπηρχαιωμένων κειμένων, δι' ἃς ὁ συγγραφεὺς κατέλαβε σημαίνουσαν θέσιν παρὰ τοὺς νεωτέρους Γερμανοὺς ἑρμηνευτὰς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, ὑπέροχον δὲ τοιαύτην μεταξὺ τῶν συμπατριωτῶν αὐτοῦ Βέλγων, οἵτινες ἔγραψαν περὶ τῶν ἐνοχῶν καὶ τοῦ ἐν γένει Ῥωμαϊκοῦ δικαίου, ὡς ὁ Molitor καὶ ὁ Maynz. Ὁ Van Wetter οὐκ ἐστιν ἄγνωστος εἰς τὸν Νομικὸν κόσμον ἐν Ἑλλάδι, ἅτε ἐπικαλούμενος παρὰ τοὺς Γερμανοὺς συγγραφεῖς ὑπό τε τῶν σοφῶν ἡμῶν Νομοδιδασκάλων, ὡς ὁ Μομφερράτος εἰς τὸ περισπούδαστον αὐτοῦ ἔργον «τὸ ἐνοχικὸν δίκαιον» καὶ ὁ Εὐκλείδης ἐν τῇ βαθείᾳ μελέτῃ αὐτοῦ περὶ διαρρήξεως τῆς πωλήσεως ἕνεκα ὑπερόγκου βλάβης, καὶ ὑπὸ πολλῶν ἀποφάσεων τῶν Ἑλληνικῶν Δικαστηρίων καὶ οὕτω τὸ ὅλον ἔργον μετὰ τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ θέλει ἀποτελέσῃ συμβολὴν σπουδαίαν εἰς τὴν παρ' ἡμῖν μελέτην τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου παρὰ τοὺς Γερμανοὺς συγγραφεῖς ἐν μέσῳ τῶν βαθειῶν καὶ ὑπερόχων μελετῶν τῶν τε ἀρχαιοτέρων καὶ νεωτέρων Ἑλλήνων ἑρμηνευτῶν τοῦ Ῥωμαϊκοῦ δικαίου.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 5 Ἰουνίου 1909

Γεώργ. Π. Ἐμ. Γιαννόπουλος
Πρωτοδίκης

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν δεκάτην τετάρτην (14) τοῦ μηνὸς Μαΐου 1909 ἐνεακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους, ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 4 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Δημ. Τόγιας, τῇ ἐγγράφῳ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Ἀγγ. Ρακοπούλου, πληρεξουσίου τῆς ἐν Πειραιεῖ ἑδρευούσης ὁμορρύθμου ἐμπορικῆς ἑταιρίας ὑπὸ τὴν ἐπωνυμίαν. «Γ. Ναύλερης καὶ Σια» διευθυνομένης καὶ διαχειριζομένης ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ κτὶ διαχειστοῦ αὐτῆς Γ. Ναύλερη, κατοίκου Ἀθηνῶν, ἐπέδωκα πρὸς τὸν Κύριον Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν ἀγνώστου διαμονῆς ἐναγόμενον Βασίλειον Μούγιον, κάτοικον τέως Ἀθηνῶν καὶ ἤδη ἀγνώστου διαμονῆς, τὴν ἀπὸ 10 Μαρτίου 1909 ἀγωγήν του, ἀπευθυνομένην ἐνώπιον τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν καὶ κατὰ τοῦ ἄνω εἰρημένου Βασιλείου Μούγιου, δι' ἧς καὶ κατὰ τὴν δικάσιμον εἰς ἣν καλεῖται ὁ ἐναγόμενος ἐμπροθέσμως πρὸς συζήτησιν, ἐξαιτοῦνται: Νὰ γίνῃ δεκτὴ ἡ ἀγωγή της. Νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ ἐναγόμενος νὰ πληρώσῃ τῇ ἐναγούσῃ ἑταιρίᾳ διὰ τὴν ἐν τῷ ἱστορικῷ τῆς ἀγωγῆς αἰτίαν καὶ διὰ προσωπικῆς του κρατήσεως δραχμὰς ὀκτακοσίας ἐννέα καὶ 60)00 (809 καὶ 60)00). ἐντόκως πρὸς 9 0)0 ἐτησίως ἀπὸ 10 Μαρτίου 1909, ἄχρις ἐξοφλήσεως. Νὰ κηρυχθῇ προσωρινῶς ἐκτελεστὴ ἡ ἐκδοθησομένη ἀπόφασις, καὶ νὰ καταδικασθῇ ὁ ἐναγόμενος εἰς τὰ τῆς δίκης ἔξοδα καὶ τέλη.

Καὶ εἰς ἔνδειξιν

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς
Α. Σπηλιάδης

Ὁ κλητὴρ
Δ. Τόγιας

Ἀριθ. 8027.

Ἀποδεικτικὸν

Ἐν Ἀθήναις σήμερον τὴν πρώτην Ἰουνίου τοῦ 1909 ἐνεακοσιοστοῦ ἐννάτου ἔτους ἡμέραν Δευτέραν καὶ ὥραν 5 μ. μ. ὁ ὑποφαινόμενος δικαστικὸς κλητὴρ τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν Παρασκευᾶς Κωνσταντινίδης τῇ παραγγελίᾳ τοῦ δικηγόρου κ. Δ. Βαλάσῃ πληρεξουσίου τῆς ἐπιταττούσης Εὐθαλίας χήρας Ἀντ. Τρεμούλη, κατοίκου Ἀθηνῶν, μετέβην καὶ ἐπέδωκα πρὸς τὸν κ. Εἰσαγγελέα τῶν ἐν Ἀθήναις Πρωτοδικῶν διὰ τὸν Κωνσταντῖνον Μητσιάλην κάτοικον Ἀθηνῶν, ἀγνώστου ἤδη διαμονῆς, ἀντίγραφον ἐξ ἀπογράφου ἐκτελεστοῦ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5479 τῆς 28 Μαΐου 1904 δανειστικοῦ Συμβολαίου τοῦ Συμβολαιογράφου Ἀθηνῶν Εὐαγγέλου Παπαλεξανδρῆ, πρὸς γνῶσίν του, καὶ ἐπιτασσόμενον διὰ τῆς παρὰ πόδας αὐτοῦ ἀπὸ 9 Ἀπριλίου ἐ. ἔ. ἐπιταγῆς ἵνα ἐμπροθέσμως καταβάλῃ τῇ ἐπιταττούσῃ 1) τὸ ἐν αὐτῷ ἀναφερόμενον κεφάλαιον δραχ. 500 ἐντόκως ἀπὸ 28 Μαΐου 1908 μέχρις ἐξοφλήσεως πρὸς 12 % ἐτησίως καὶ 2) διὰ τὸ ἀπόγραφον, δύο ἀντίγραφα (τοῦ ἑνὸς κοινοποιουμένου εἰς τὸν τρίτον διακάτοχον τοῦ ἐνυποθήκου Νικολ. Σπετσέρην) παραγγελίας ἐπιταγάς, καὶ ἐπιδόσεις δραχ. 14, καὶ ταύτας ἐντόκως. ἄλλως ἐκβιασθήσεται ἡ πληρωμή.

Ὁ λαβὼν Εἰσαγγελεὺς
(Τ. Σ.) **Α. Σπηλιάδης**

Ὁ Δικ. Κλητὴρ
Π. Κωνσταντινίδης

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΣΠΥΡ. Σ. ΕΥΚΛΕΙΔΟΥ

Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

ΩΣ ΙΣΧΥΕΙ ΕΝ ΕΛΛΑΔΙ

Ἐξεδόθη τὸ τρίτον τεῦχος τοῦ δευτέρου τόμου ἐκ σελίδων 175.

Τιμᾶται δρ. 4,65

Ἡ συνδρομὴ τῆς «Δικαιοσύνης» διὰ τὸ τρέχον δικαστικὸν ἔτος ὅπερ ἄρχεται ἀπὸ τοῦ πρώτου Σαββάτου τοῦ Ὀκτωβρίου, καὶ λήγει τὸ τελευταῖον Σάββατον τοῦ Ἰουνίου, ὡρίσθη εἰς δραχμὰς 7.50, δύναται δὲ νὰ καταβληθῇ καὶ εἰς δύο δόσεις ἐκ δρ. 4.

Τύποις Π. Α. Πετράκου